

Dukken i sivet

CATO THORSEN

Dukken i sivet

Cato Thorsen November 2025

Dukken i sivet er en hjertelig og magisk barnebok for barn mellom 4 og 6 år, full av varme, vennskap og eventyr som føles trygge og koselige. Boken følger fire år gamle Betina, en stille og nysgjerrig jente som en morgen finner en gammel dukke ved en liten dam – en dukke som viser seg å være langt mer enn et glemt leketøy.

Når Betina tar dukken, Linnea, med hjem til bestemoren, begynner en reise som åpner en verden av sovende magi. Hver natt, når klokken slår tolv, våkner Linnea til liv. Hun viser Betina at hagen rundt huset ikke bare er en hage, men et levende sted som en gang var fylt med magi – magi som forsvant da den opprinnelige vokteren, Liva, ble borte.

Gjennom varme og trygge møter vekker Betina flere små magiske vesener: en trefigur, en liten steinstatue, fire rotnisser og til slutt en stor og snill skogkjempe. Sammen hjelper de henne å finne igjen bitene av den glemte magien. Betina lærer å bruke hjertemagi – en mild kraft som kommer fra vennlighet, omsorg og mot.

Gjennom små oppgaver, vakre hemmeligheter og natteglødende øyeblikk oppdager Betina at hun ikke bare er en venn av hagen, men den nye vokteren. Med Livas gamle bånd i håret og hjertet fullt av lys, gjør Betina hagen og skogen hel igjen.

Dukken i sivet er en koselig, drømmende og trygg fortelling om empati, natur, magi og små hverdagsmirakler – en historie som gir varme både til små lesere og voksne som leser med.

Betina var fire år og hadde en rød lue med en liten dusk som alltid danset når hun gikk. Hver morgen tok hun hånden til bestemor, og sammen vandret de den lille skogsstien mot barnehagen. Stien var myk av barnåler, og fuglene kvittret som om de prøvde å si «god morgen» til dem. Denne dagen var nesten som alle andre, men bare nesten. «Ser du hvor fint lyset er i dag, Betina?» spurte bestemor og pekte på solstrålene som glitret mellom trærne. Betina nikket. «Det ser ut som gull!» sa hun og hoppet over en liten rot. Da de kom frem til den lille dammen som lå rett før barnehagen, stoppet Betina brått. Hun kjente noe prikke i magen, slik det gjør når man oppdager noe helt spesielt. «Bestemor... hva er det?» hvisket hun. Der, mellom sivet og det mørke vannet, lå en dukke. Men ikke en hvilken som helst dukke. Hun hadde langt, mykt hår som en gang kanskje hadde vært lyst, men nå hadde fått en gylden brunfarge av sol og tid. Hun hadde en blek, malt munn som så ut som om den prøvde å smile. Betina lente seg fram. «En dukke... hvorfor ligger hun der?» Bestemor rynket pannen litt. «Det var merkelig. Jeg så henne ikke i går.» Betina ville plukke henne opp, men bestemor ristet mildt på hodet. «Vi må skynde oss til barnehagen nå. Hvis hun ligger der når vi går hjem, kan vi ta henne med da.» Betina nikket, men hele dagen tenkte hun på dukken. Hun tenkte på om hun frøs. Om hun var redd. Om hun ønsket at noen fant henne. Da dagen var over, løp Betina nesten ut av barnehageporten. «Bestemor! Vi må til dammen!» ropte hun. Bestemor lo litt og hørte skrittene hennes smatte i grusen før hun rakk å følge etter. Da de kom fram, lå dukken der fortsatt. Akkurat samme sted. Akkurat samme stilling. Som om hun hadde ventet. Betina bøyd seg ned og løftet henne forsiktig. «Hei lille venn... nå skal du få komme hjem med meg.» Dukken var overraskende lett. Nesten som om hun var fylt med luft eller solskinn. Bestemor strøk Betina på hodet. «Da tar vi henne hjem og tørker henne. Kanskje vi får henne som ny.» Betina holdt dukken tett inntil seg på hele turen hjem. Hun syntes hun kunne kjenne en svak varme, nesten som et lite, skjult hjerte, dypt inni dukken. Hjemme hjalp bestemor henne med å vaske forsiktig av siv og gjørme. De tørket kjolen, kjemmet det flokete håret og ga dukken en liten stol ved siden av Betinas seng. «Hva skal hun hete?» spurte bestemor. Betina så lenge på dukken. Hun syntes hun hadde et snilt ansikt. Som en som ville passe på. «Jeg tror hun heter Linnea,» sa Betina bestemt. Bestemor nikket. «Et vakkert navn.» Da kvelden kom og Betina skulle sove, satte hun Linnea på nattbordet. Nattpampen ga et varmt lys som fikk dukken til å se nesten levende ut. Betina kysset henne forsiktig på pannen. «God natt, Linnea. Nå er du ikke alene lenger.» Så krøp hun under dynen og sovnet mens hun holdt bestemor i hånden. Men i nattens stille mørke, akkurat da månen snek seg frem bak skyene, tikket klokken

sakte fram mot midnatt. Dunk... dunk... dunk... Da klokken slo tolv, skjedde noe ingen kunne høre, og ingen kunne se. Dukken Linnea, som satt helt stille på nattbordet... ..blunket. Så strakte hun armene sakte ut, som om hun hadde sovet i hundre år og endelig våknet. Og med en myk, liten stemme, nesten som vind mot blomster, sa hun: «Takk for at du fant meg, Betina.» Da Betina våknet neste morgen, var rommet fylt med et mykt, gyllent lys fra solen som snek seg inn gjennom gardinene. Hun gned seg i øynene, strakte seg og snudde seg mot nattbordet. Der satt Linnea, helt stille akkurat som en vanlig dukke. «God morgen,» hvisket Betina og tok henne forsiktig i armene. Det var rart... Betina syntes hun husket noe fra natten. Som en drøm. En liten stemme? En bevegelse? Hun knep øynene sammen for å prøve å huske, men bildene var som såpebobler – de sprakk med en gang. «Klar for barnehagen?» ropte bestemor fra kjøkkenet. Betina satte Linnea tilbake og skyndte seg ut. Hele dagen gikk Betina og tenkte på dukken. Hun tenkte på hvor lett hun hadde vært å bære. Hvor varm hun hadde kjent ut. Og hun kunne sverge på at øynene hennes glitret mer enn i går. Da Betina kom hjem fra barnehagen, løp hun rett inn på rommet. «Linnea?» ropte hun. Der satt dukken akkurat som hun hadde forlatt henne. Men Betina syntes hun så noe – et bittelite glimt – som et støvkorn av lys som dalte fra håret hennes. «Bestemor?» sa Betina. «Kan dukker glitre?» Bestemor lo. «Bare i fantasien, lille venn.» Betina nikket, men inni seg tenkte hun: Kanskje Linnea har litt fantasi inni seg også. Senere den kvelden, etter tannpuss og pysjamas, klatret Betina i sengen og la Linnea på puten ved siden av seg. «I kveld vil jeg ha deg her,» sa Betina. «Så du ikke blir redd.» Bestemor strøk henne på kinnet. «Det er fint at du passer på henne.» Betina smilte og lukket øynene. Bestemor slukket lyset og listet seg ut. Natten var stille. Bare en liten ugle tasset rundt utenfor vinduet. Klokken tikket rolig i gangen. Så... DING... DING... DING... DING... (Tolv slag.) I samme øyeblikk begynte Linnea å gløde svakt. Ikke som en lampe, men som måneskinn som har blitt fanget i en dråpe vann. Armer og bein ble myke. Øynene blunket. Linnea så seg rundt og hoppet varsomt ned fra puten. Hun landet lydløst på gulvet, som om hun var laget av fjær. «Så stille Betina sover,» hvisket hun og smilte. Hun gikk bort til vinduet, trakk i snoren så gardinen åpnet seg litt, og månen sendte et sølvlys inn i rommet. «Jeg må finne en måte å takke henne på,» sa hun lavt. «En måte å vise at jeg ikke glemmer.» Så stilte hun seg ved nattbordet og la hånden på en liten trefigur Betina hadde fått i barnehagen. Den var knekt i armen. Linnea pustet svakt på figuren. Et varmt, gyllent lys glitret, og knaset! Armen var hel igjen – akkurat som ny. «Der,» sa hun stille. «En liten overraskelse til i morgen.» Hun satte seg tilbake ved siden av Betina og ble helt stille. Akkurat som før. Akkurat

som en dukke. Og da klokken slo det første slaget av ett, var hun igjen laget av stoff og stillhet. Da Betina våknet neste morgen, var det som om solen selv hadde sprunget inn på rommet hennes for å si hei. Hun satte seg opp, gned søvnen ut av øynene og så med én gang det som lå på nattbordet. Trefiguren. Den som hadde vært knekt! Hun tok den forsiktig i hendene. Armen, som i går hang og dinglet, var nå hel. Ikke bare hel – den så sterkere ut enn før. «Bestemor!» ropte Betina og løp ut på kjøkkenet. «Se! Den er fikset!» Bestemor så forundret ut. «Jammen... hvordan har det skjedd?» Betina trakk på skuldrene. «Kanskje den bare ble bedre av seg selv?» Bestemor smilte litt. «Eller kanskje du tok feil i går.» Men Betina visste at hun ikke tok feil. Hun så bort på Linnea som satt på kjøkkenbordet. Dukken så helt vanlig ut... men Betina syntes hun så et lite glimt i øyet hennes. Hele dagen gikk Betina og tenkte. Da hun satt i sandkassen. Da hun spiste matpakka. Da hun malte et stort solbilde sammen med de andre barna. Kunne Linnea virkelig være magisk? Det var en deilig tanke. Litt som å ha en hemmelig venn. En som kunne gjøre ting ingen andre kunne. Da Betina kom hjem, løp hun rett til rommet sitt. «Linnea,» hvisket hun. «Hvis du kan høre meg... hvis du kan gjøre magi... så... så kan du kanskje hjelpe meg med noe?» Hun tok frem et litet hårspenne hun hadde fått av mamma for lenge siden. Den var skrapet og hadde mistet den fine blomsten som pleide å sitte på den. «Jeg savner den blomsten,» sa Betina. «Hvis du kan... kanskje du kan fikse den i natt?» Hun la den ved siden av Linnea og klappet dukken på håret. «Hvis du ikke kan, så går det bra,» la Betina til. «Jeg liker deg uansett.» Natten senket seg igjen, myk og stille. DING... DING... (Klokken slo tolv.) Linnea våknet som før. Hun satte seg opp, hoppe-litt-forsiktig ned fra nattbordet og strakte armene sine. Hun så hårspennen. «Åh, Betina... du er så snill med meg,» sa Linnea mykt. Dukken la hånden over den skrapete spennen. Et svakt lys glitret rundt fingrene hennes. Som små blomster av lys som vokste og danset. Og sakte, veldig sakte, kom blomsten tilbake. Rosa og nydelig, akkurat slik den hadde vært da Betina fikk den. Linnea smilte fornøyd. Men så skjedde noe hun ikke ventet: Blomsten glødet... litt for mye. «Oi!» hvisket Linnea. «Jeg må passe på!» Hun løftet hånden igjen, og lyset roet seg til en myk, varm glød. «Sånn,» sa hun. «Helt perfekt.» Hun satte spennen pent ned, hoppet opp på nattbordet og ble stille akkurat i det klokken begynte å tikke mot ett. Da Betina våknet, så hun hårspennen på nattbordet. Hun gispet. «Den ser ut som ny!» Hun tok den i håret med en gang og følte seg som en blomsterprinsesse. Så så hun på Linnea. «Jeg vet det,» hvisket Betina. «Det var deg.» Linnea satt helt stille. Men Betina kunne ha sverget på at dukken smilte litt mer enn før. Den neste dagen var det sol og fuglesang over hele stien mot barnehagen. Betina holdt bestemor i

hånden og hadde hårspennen sin i håret. Den glitret så fint at selv småfuglene så ut til å titte ekstra på henne. «Du stråler i dag,» sa bestemor. Betina smilte litt sjenert og klappet på sekken der Linnea satt godt plassert inni. «Har du med dukken?» spurte bestemor. Betina nikket. «Jeg vil ikke at hun skal være alene hjemme.» Bestemor smilte. «Det var omsorgsfullt av deg.» Da de kom til den lille dammen, stoppet Betina litt. Sivene svaiet forsiktig i vinden, og vannet glitret som små speil. «Tenk at Linnea lå her,» sa Betina og kikket ned mot bredden. Bestemor la hånden på skulderen hennes. «Ja... kanskje det var meningen at du skulle finne henne.» Betina klemte sekken litt. Hun kjente en varm følelse inni seg, som når man tenker på noe man er glad i. Etter barnehagen gikk Betina og bestemor hjem igjen samme vei. Fuglene hadde roet seg, og skyggene var blitt lange og myke. Men akkurat da de gikk forbi dammen, hørte Betina noe. Psst...Hun snudde seg brått. «Hørte du det?» Bestemor ristet på hodet. «Kanskje det bare var vinden, Betina.» Men Betina var sikker på at det ikke var vinden. Det hadde vært... som en hvisking. Veldig svak, men varm og vennlig. Hun tok opp Linnea fra sekken. «Var det deg?» hvisket hun. Linnea svarte selvfølgelig ikke. Ikke på dagen. Men... Betina syntes hun så noe glimte ved dukkens lepper. Bare et øyeblikk. Senere på ettermiddagen fikk Betina lov til å leke litt i hagen. Hun satte Linnea på en liten steinbank under epletreet og begynte å bygge et lite "hus" av pinner og blader. Plutselig landet en liten blåmeis helt nær dem. Den satte seg bare noen centimeter fra Linnea. Fuglen tittet på dukken... og kvitret et veldig, veldig lite pip. Betina ble helt stille. Fuglen kvitret igjen. Og Betina kunne ha sverget på at Linnea... nikket. Fuglen flakset med vingene, som om den var glad, og fløy opp i treet. Betina satte seg ved siden av dukken og tok forsiktig rundt henne. «Jeg tror du og jeg kommer til å få mange hemmeligheter sammen,» sa hun mykt. «Magiske hemmeligheter.» Da kvelden kom, la Betina Linnea på puten igjen. «I natt trenger jeg ingen magi,» sa hun lavt. «Jeg vil bare at du skal være her.» Hun strøk dukkens hår og la seg til rette. «God natt, Linnea.» Bestemor slukket lyset og kysset Betina på pannen. «Sov godt, lille venn.» Betina sovnet nesten med en gang. Da klokken slo tolv, våknet Linnea igjen. Hun satte seg opp og glødet rolig. Hun så på Betina som sov med armene lett rundt dynen og et lite smil om munnen. «Min kjære Betina,» hvisket Linnea. «Du fant meg da jeg var helt alene. Jeg skal passe på deg.» Så hørte hun en lyd utenfor vinduet. Tikk... tikk... Som små føtter mot glass. Linnea listet seg bort og åpnet gardinen litt. Utenfor vinduet satt blåmeisen fra hagen. Den kvitret mykt, som om den ba dukken komme nærmere. «Åh,» sa Linnea. «Du også? Du kjenner magien...» Hun rørte ved vinduet, og et bittelite glimt av lys danset mellom fingrene hennes – et lys bare dyr og magiske ting kunne se. Blåmeisen kvitret

lykkelig og fløy opp mot nattehimmelen. Linnea lukket gardinen igjen og satte seg rolig tilbake. Og da klokken tikket over til ett, ble alt stille. Helt stille. Neste morgen våknet Betina med en boblende følelse i magen. Det var lørdag, og det betydde: fri! Hun spratt opp av sengen og så med én gang bort på Linnea. «God morgen!» sa Betina og klemte dukken. Linnea satt som alltid... helt stille. Men Betina var sikker på at hun så litt varmere ut enn i går. Bestemor hadde laget havregrøt med eplebiter, og etter frokosten fikk Betina lov til å leke ute så lenge hun ville. Hun tok Linnea med seg og gikk ut i hagen. Epletreet kastet solflekker over gresset. En liten vind danset gjennom bladene. Betina satte Linnea på den lille steinbenken under treet. «Vi skal bygge et helt nytt pinnehus i dag!» sa Betina ivrig. Hun samlet pinner, kongler og mose. Hun bygde vegger og la små blader som tak. Linnea “så på”, og Betina tok det som et tegn på at hun likte det. Så, da Betina dro litt mose til siden for å lage en “hage”, kjente hun noe hardt mot hånden sin. «Hva er dette?» mumlet hun. Hun gravde litt med fingrene. Da oppdaget hun det. En liten, rusten nøkkel. Den var ikke større enn lillefingeren hennes. Litt bøyd, men med et vakkert mønster i toppen – som en liten blomst. Betina gikk rett bort til Linnea. «Se, Linnea! En nøkkel!» Hun holdt den foran dukken. Og da skjedde det: Et svakt glimt kom fra nøkkelen. Bare et øyeblikk. Men Betina så det. «Bestemor!» ropte hun og løp inn. «Se hva jeg fant!» Bestemor tørket hendene på et kjøkkenhåndkle og så nøye på nøkkelen. «Den var fin,» sa hun. «Den minner meg nesten om...» Hun stoppet, som om hun tenkte på noe langt tilbake. «Om hva da?» spurte Betina. Bestemor smilte sakte. «Det er nok bare fantasien min.» Betina kikket på nøkkelen igjen. Hun var helt sikker på at det ikke bare var fantasi. Hele dagen lekte Betina med nøkkelen. Hun puttet den i lomma, tok den ut igjen, prøvde den på steiner, på dører, på lekebilen sin – den passet ingen steder. «Kanskje den ikke skal åpne noe vanlig,» sa Betina til Linnea da de var tilbake på rommet. Hun la nøkkelen på nattbordet. Ved siden av dukken. «Kanskje den er til noe magisk.» Linnea satt rolig, men Betina syntes at øynene hennes glitret litt. Senere, da natten falt over huset og Betina sov dypt, våknet Linnea igjen da klokken slo tolv. DING... DING... DING... Dukken satte seg opp og gikk mot nattbordet. Der lå nøkkelen. Linnea la begge hendene rundt den. «Åh... det er lenge siden jeg så deg,» hvisket hun. Nøkkelen glødet svakt – mye sterkere nå enn tidligere. «Men hvorfor dukket du opp nå?» sa Linnea stille. «Er det tid? Allerede?» Hun så bort på Betina som sov, med pusten dyp og rolig. «Jeg må være forsiktig,» sa Linnea. «Veldig forsiktig.» Hun la nøkkelen forsiktig ned igjen, og lyset dempet seg. Så satte hun seg på sin vanlige plass og ble helt stille før klokken slo ett. Da Betina våknet neste dag, tok hun nøkkelen opp med én gang. Den var varm. Ikke varm som

noe som har ligget i solen – mer som noe som har blitt holdt i små, magiske hender. Betina så på Linnea. «Du vet noe om denne nøkkelen, gjør du ikke?» hvisket hun. Linnea svarte ikke. Men Betina kunne ha sverget på at dukken... nikket. Bare en bitteliten, nesten usynlig bevegelse. Det var søndag morgen, og regnet trommet svakt mot vinduet. Betina satt på gulvet med Linnea i fanget. Nøkkelen lå på teppet foran dem. «Jeg vet du vet noe,» sa Betina og strøk dukkens kinn. «Men jeg vet også at du ikke kan snakke før det blir natt.» Hun sukket litt. Det var vanskelig å vente. Bestemor ropte fra gangen: «Betina, vil du hjelpe meg å rydde i skapet?» Betina nikket. «Kom, Linnea, vi hjelper bestemor.» Bestemors skap var stort og fullt av gamle ting – bokser, bilder, tepper, bøker som luktet støv og minner. «Vi skal sortere litt,» sa bestemor. «Det er godt å rydde innimellom.» Betina begynte å dra ut en skuff. Den knirket litt, som om den ikke var vant til å bli åpnet. Inne i skuffen lå det mange småting: knapper, gamle nøster med garn, en barnebok uten forside... og en liten, firkantet boks av tre. «Hva er dette?» spurte Betina. Bestemor snudde seg. Da hun så boksen, ble øynene hennes store. «Åh. Den har jeg ikke sett på mange år.» Betina tok den forsiktig opp. Boksen var liten, nesten som en skatt med utskårne blomster på lokket. På forsiden var det et lite hull. Et nøkkelhull. Betina gispet. «Bestemor! Nøkkelhull!» Bestemor nikket sakte. «Ja, det ser slik ut.» Betina tok nøkkelen frem fra lomma og holdt den ved siden av boksen. Den passet perfekt. «Kan jeg prøve?» spurte Betina spent. Bestemor tenkte seg om. «Det er helt i orden. Boksene her inne er gamle ting jeg ikke har brukt på lenge.» Betina satte seg på gulvet, med Linnea ved siden av. Hun svelget, kjente hjertet slå litt fortere, og stakk nøkkelen inn. Den gled inn som om den alltid hadde hørt hjemme der. Klikk. Lokket spratt ikke opp av seg selv. Det åpnet seg rolig, nesten som om boksen ventet. Betina åpnet lokket. Inni lå det... ...en liten stein. Ikke en vanlig stein. Den var glatt og rund, som en regndråpe av glass. Den glitret svakt, og fargene skiftet sakte – blått, rosa, gull. «Åh,» hvisket Betina. «Den er nydelig.» Bestemor så også overrasket ut. «Den var ikke der da jeg var liten... Jeg husker ikke denne steinen.» Betina tok den forsiktig opp. Den var varm. Ikke farlig varm, men god varm. Som om den hilste på henne. «Hva tror du det er?» spurte Betina. Bestemor ristet sakte på hodet. «Noe veldig gammelt, tror jeg. Noe som hører til et eventyr.» Betinas hjerte hoppet litt. Hun så på Linnea. Linnea satt stille, men det var noe med dukkens øyne... de virket dypere. Som om de så rett på steinen. Som om de visste. Betina la steinen på gulvet foran Linnea. Og for et øyeblikk – et veldig kort øyeblikk – glødet både steinen og dukken samtidig. Ikke sterkt. Bare som en liten blomst av lys som åpnet seg og lukket seg igjen. Betina gispet og tok hendene foran munnen. «Bestemor! Så du det?»

Bestemor snudde seg akkurat for sent. «Så hva da?» Betina nøyte. Det var noe inni henne som sa at dette var en hemmelighet. Noe bare hun og Linnea skulle vite. «Ingenting,» sa hun rolig. «Bare... ingenting.» Men inni hjertet sitt visste hun: Steinen var magisk. Nøkkelen var magisk. Og Linnea... Linnea hadde ventet på alt dette. Betina bar den lille glødende steinen opp på rommet sitt. Linnea satt trygt i armkroken hennes. Når Betina holdt steinen, føltes det nesten som den pustet – sakte, varmt og rolig. «Jeg vil ha dere begge sammen her,» sa Betina og satte Linnea på nattbordet. Hun la steinen ved siden av dukken. De så nesten ut som bestevenner. Betina la hodet på skrå. «Ser du på den?» Selv om Linnea ikke rørte seg, var det noe med måten dukkens øyne glitret på... Som om hun smilte. Betina begynte å rydde litt i lekene sine. Hun sorterte klosser, la bøkene i en bunke og fant sokker som hadde rømt under sengen. Men akkurat da hun reiste seg igjen, hørte hun noe. En lyd. Svak. Myk. Som om noen nynnnet en liten melodi. «Hm-hm-hmmm... hm-hmmm...» Betina stivnet. «Bestemor?» ropte hun. «Jeg er på kjøkkenet!» lød svaret langt unna. Betina svelget og snudde seg mot nattbordet. Der lå steinen. Og lyden... kom fra den. En liten sang. En veldig, veldig stille sang. Den var varm og snill, litt som en vuggesang. Betina listet seg frem og la øret nærmere. Melodien var myk som vann som renner mellom steiner. Den fikk magen hennes til å krible på en god måte. «Du synger...» hvisket Betina. «Men hvorfor?» Hun løftet steinen, og sangen ble litt tydeligere. Som om den var glad for å bli holdt. «Du er som en liten hjertelyd,» sa Betina. «En glad en.» Akkurat da kom bestemor inn i døra. «Hva gjør du, Betina?» Betina svingte raskt rundt. «Å! Eh... ingenting.» Bestemor smilte. «Du ser ut som du skjuler noe.» Betina klemte steinen bak ryggen. «Nei da!» Bestemor så på henne litt lenge, som bestemødre ofte gjør når de skjønner at noe er i gjære. Men hun sa ingenting. Bare blunket og gikk ned igjen. Betina hjalp steinen opp på nattbordet igjen. Linnea satt ved siden av, stille som alltid. Betina satte seg i sengen, foldet hendene og så på både dukken og steinen. «Jeg lover,» sa hun sakte, «at jeg skal passe på dere. Og at jeg ikke sier noe til noen hvis dere har magi.» Det var rart, men i det samme hun sa ordene, glitret steinen litt sterkere. Som en bekreftelse. «Og jeg lover å dele med dere også,» fortsatte Betina. «Vi er et lag.» Hun tok Linnea i armene. «Et magisk lag.» Så la hun dukken forsiktig ned igjen. Senere den natten, da huset sov, og månen gled frem bak skyene, slo klokken tolv. DING... DING... DING... Linnea våknet som vanlig. Armene strakte seg, håret danset litt i et lys ingen mennesker kunne se. Hun hoppet ned fra nattbordet. Men denne gangen gikk hun rett til steinen. Steinen glødet før Linnea rørte den – som om den kjente henne igjen. «Så du har funnet veien tilbake,» hvisket Linnea. Steinen glødet litt sterkere. Som et «ja». «Men hvordan?

Og hvorfor nå?» sa Linnea rolig. «Det er altfor tidlig.» Hun så på Betina som sov rolig med dynen opp til nesen. «Hun vet ikke hvem hun er ennå. Hun vet ikke hvem vi er.» Steinen vibrerte svakt. Som om den trøstet dukken. «Jeg skal passe på henne,» sa Linnea og la hånden på steinen. «Så lenge hun trenger meg.» Et varmt, gyllent lys fylte rommet – bare et øyeblikk. Ikke nok til å vekke Betina, men nok til at Linnea smilte. Så satte dukken seg tilbake på nattbordet før klokken slo ett. Da Betina våknet neste dag, så hun med én gang noe rart: Steinen lå litt nærmere Linnea enn hun hadde lagt den kvelden før. Bare noen centimeter. Men nok til at Betina sperret øynene opp. «Jeg vet det,» hvisket hun og smilte. «Dere to hører sammen.» Det regnet neste morgen, men Betina brydde seg ikke. Hun satt i sengen med Linnea på fanget og steinen i hånden. Steinen glødet ikke nå, men den var fortsatt varm. Varm på en måte som gjorde Betina rolig helt inni magen. Bestemor kom inn med et lite smil. «Solen kommer nok litt senere,» sa hun og trakk gardinen til side. Vanndråpene på vinduet glitret som små stjerner. «Vil du hjelpe meg å lage kakao?» spurte bestemor. Betina nikket og puttet Linnea i armkroken sin. «Du må bli med,» hvisket hun til dukken. Steinen la hun forsiktig i lommen. Etter kakao og frokost fikk Betina låne bestemors regnjakke, som var litt for stor og rakk helt ned til støvlene. «Bare vær i hagen,» sa bestemor. «Jeg kommer snart etter.» Betina løp ut og trampet i de første sølepyttene hun fant. Spliiisj!. Regnet hadde stoppet, og alt luktet friskt og grønt. Hun gikk bort til epletreet, der hun ofte lekte. Da hun satte seg ned på benken, fant hun plutselig noe rart. En stripe av lys. En veldig tynn stripe, som en liten glødende strek, rett ved foten av treet. «Hva er det?» sa Betina lavt. Hun bøyd seg ned. Lysstripen blinket som en bitteliten stjerne som hadde falt ned på bakken. Betina tok nøkkelen og steinen ut av lommen. Nøkkelen glitret. Steinen glødet litt. Og lysstripen... ble litt lenger. Den strakte seg bortover bakken, som en sti. En lyssti. «Linnea,» hvisket Betina. «Skjer dette fordi jeg holder deg? Skjer det... på grunn av oss?» Linnea svarte ikke. Men Betina syntes hun så et veldig lite hopp i dukkens øyelokk. Betina fulgte stien med blikket. Den ledet bort fra epletreet, mellom blomsterbedet og hekken, og stoppet ved en gammel stein. Betina tok et skritt frem. Lyset ble sterkere. Hun tok et skritt til. Lyset blinket gladere. «Den vil jeg skal komme...» mumlet Betina, full av undring. Hun knelte ved steinen. Da skjedde det: Steinen – den store, tunge hagesteinen – fikk et lite glimt over seg. Som om den ble tegnet med måneskinn. «Oi...» Betina strakte hånden mot den. Og akkurat da hørte hun bestemor rope: «Betina! Det er tid for lunsj!» Lysstien visnet på sekunder. Som om noen blåste den bort. Betina sto helt stille. «Jeg... jeg kommer!» ropte hun og snudde seg sakte. Hun tok steinen og nøkkelen i lomma igjen og holdt

Linnea litt tettere. Det dirret i magen hennes. Ikke av redsel. Av forventning. Da Betina kom inn, satte bestemor suppe på bordet. «Har du hatt det fint ute?» spurte hun. Betina nikket. «Mhm. Veldig fint.» «Fant du noe spennende?» Betina åpnet munnen for å fortelle... men så lukket hun den igjen. Hun så på Linnea som satt i stolen ved siden av henne, støttet opp av en kjøkkenpute. Så ristet hun på hodet. «Nei. Bare regn.» For inni seg visste Betina: Dette var noe hun måtte finne ut av selv. Sammen med Linnea. Den natten sov Betina raskt. Hun var sliten av alt det magiske hun hadde sett. Men Linnea ventet, som alltid, til klokken slo tolv. DING... DING... DING... Dukken våknet. Hun så på Betina og smilte, slik bare hun kunne smile om natten. Så tok hun nøkkelen og steinen i hver hånd. «Du fant stien,» sa hun stille. «Jeg håpet du ville se den.» Steinen glødet sterkt. Nøkkelen glitret. Og et lite, mykt lys strakte seg ut fra begge – en liten dans av farger som fylte rommet. «Snart må jeg vise deg alt,» sa Linnea, og stemmen hennes var varm som sommer. «Men ikke helt ennå.» Hun la nøkkelen og steinen tilbake akkurat slik Betina hadde lagt dem. Så satte hun seg ned igjen, stillere enn en sky, og ble helt vanlig idet klokken slo ett. Da Betina våknet, la hun hånden på lomma si. Steinen var der. Nøkkelen var der. Og hun visste én ting sikkert: I dag skulle hun tilbake til den store steinen i hagen. Betina ventet helt til bestemor hadde gått for å henge opp tøyet. Hun sto i vinduet med Linnea på armen og så etter at døren smalt igjen. «Nå, Linnea,» hvisket hun. «Nå går vi til steinen.» Hun kjente steinen og nøkkelen i lommen. De føltes tyngre i dag – ikke fysisk, men som om de hadde noe viktig å fortelle henne. Hun tok på støvlene sine og gikk forsiktig ut i hagen. Epletreet kastet skygger på gresset. Betina gikk rett bort til stedet der lysstien hadde vært i går. Hun knelte ned. «Kom igjen,» sa hun stille. «Vis meg.» Men ingenting skjedde. Ikke et glimt, ikke en sjenert liten lysstripe. «Kanskje jeg må være nærmere steinen?» tenkte Betina. Hun tok et skritt. Så ett til. Da hun sto rett foran den store hage-steinen, merket hun det: En svak varme. Ikke fra solen – fra steinen selv. «Var du slik i går?» hvisket Betina. Hun la nøkkelen og den glødende småsteinen foran den store steinen. Og da... En liten blink. Så en til. Lyset krøp sakte ut fra den store steinen som om den pustet. Det var ikke en stripe denne gangen, men små prikker – som ildfluer i dagslys. «Hei, dere!» sa Betina mykt. «Jeg ser dere.» Prikkene samlet seg i en bue rundt den store steinen. Steinen hun fant i boksen begynte å gløde kraftigere i hånden hennes. Linnea, som satt stille i armkroken, virket nesten varm. Betina holdt steinen frem mot den store. «Er det dette du vil?» spurte hun. Da skjedde det: Den store hage-steinen sprakk opp med en myk, lav knirk. Ikke som en farlig sprekk – mer som et skjult lokk som åpnet seg. Og inni steinen... ...var det et rom. Et bittelite rom. Stort nok til hendene

hennes. Fylt med mørke. Men midt i mørket lå det noe. Betina rakte hånden inn – hun var ikke redd, bare spent – og tok det ut. Et armbånd. Laget av små, glitrende steiner i blått og rosa, med et mønster av blomster. Det var gammelt, men helt. «Åh,» pustet Betina. «Så fint!» Hun satte seg på gresset og la armbåndet ved siden av Linnea og den magiske steinen. Da hun gjorde det, kom et lite pust av lys – en sakte bølge som glitret over alle tre tingene. Steinen glødet sterkere. Armbåndet blinket svakt. Linnea... så nesten levende ut. Betina stirret. «Dere hører sammen,» sa hun lavt. «Alle tre.» Akkurat da hørte hun døren åpne seg. «Betina? Hvor er du?» Betina klemte armbåndet til brystet og snudde seg. Bestemor kom ut på trappen. «Der er du! Hva gjør du ved steinen?» Betina løftet armbåndet litt. «Jeg fant dette.» Bestemor så på det – og ble helt stille. Lenge. «Det... det ligner på noe jeg har sett før,» sa hun med en rar stemme. «Hva da?» spurte Betina. Bestemor ristet sakte på hodet. «Jeg... jeg vet ikke helt. Kanskje bare et minne fra da jeg var liten.» Men Betina kjente at bestemor visste litt mer enn hun sa. Da bestemor gikk inn igjen, satte Betina seg på benken under epletreet. Hun la armbåndet rundt handleddet sitt. Det gled på som om det var laget for henne. Da det lå der, skjedde noe: Ett lite glimt. Bare ett. Men nok til at Betinas hjerte hoppet. «Linnea...» hvisket hun. «Nå har jeg også litt av magien.» Hun tok dukken tett inntil seg. «Og jeg lover jeg skal finne ut av alt dette. Sammen med deg.» Linnea så stille frem for seg. Men Betina kunne ha sverget på at dukkens hode hadde lent seg bittelitt mot henne. Bare litt. Men nok. Resten av dagen gikk Betina rundt med armbåndet på handleddet. Hun tok ikke øynene fra det. De små steinene glitret som om de visste noe hun ikke visste selv. Hun løftet handleddet mot Linnea. «Passer det?» spurte hun. Selv om Linnea satt helt stille, var det som om dukken så på armbåndet. Betina kunne nesten føle det. Etter at bestemor hadde laget pannekaker, fikk Betina lov til å sitte og tegne litt på rommet sitt. Hun tok frem tegneblokk og fargestifter, og Linnea og steinen ble plassert på nattbordet så de kunne “se på”. Betina satte seg ned og begynte å tegne epletreet. Da hun løftet armen for å finne en grønn farge, skjedde noe. Bling! Armbåndet blinket. Bare én gang. Betina snudde seg brått mot Linnea. «Jeg så det!» sa hun. «Jeg så deg blinke!» Armbåndet var helt stille. Betina lente seg nærmere. «Du kan ikke lure meg. Du prøver å si noe.» Hun tok armbåndet av og la det ved siden av Linnea og steinen. Da skjedde det: Alle tre tingene blinket samtidig. Bare et øyeblikk. Men tydelig. «Dere... snakker sammen,» hvisket Betina med store øyne. Betina satte seg i sengen, med beina i kors og kinnene fulle av undring. «Hvis dere hører sammen,» sa hun, «så må det være noe mer. Kanskje... kanskje dere vil vise meg noe? Eller si noe?» Hun tok Linnea i fanget, satte steinen

på kneet sitt og holdt armbåndet i hånden. «Jeg lover at jeg ikke blir redd,» sa hun. «Hva dere enn vil vise meg.» Men ingenting skjedde. Ikke ennå. Senere kom bestemor for å hente skittentøyet. Hun så armbåndet på sengen og stoppet opp. «Betina... hvor fant du det igjen?» spurte hun. Betina svelget. «Inni steinen i hagen.» Bestemor satte seg på sengekanten. «Inni steinen? Mener du... inni steinen som står ved epletreet?» Betina nikket. Bestemor la hånden mot pannen, som om hun prøvde å huske noe viktig som var borte. «Det er rart,» sa hun sakte. «For jeg tror... jeg tror jeg har sett armbåndet før. Da jeg var liten. Men... det kan vel ikke stemme.» «Hvor så du det?» spurte Betina. «Jeg vet ikke,» sa bestemor. «Det føles bare... kjent.» Betina kjente det kilte i magen. Bestemor vet noe. Hun vet det, men husker det ikke. Da kvelden kom og Betina hadde pusset tennene og tatt på pysjen, satt hun lenge i sengen med Linnea i fanget. Hun la steinen ved siden av seg og holdt armbåndet i hånden. «I natt,» hvisket hun, «skal jeg ikke sove helt med en gang. Jeg vil se deg, Linnea. Jeg vil se hva som skjer.» Hun la seg ned, men holdt øynene halvåpne. Litt åpne. Bare litt. Men øynene til en fireåring er små og tunge etter en lang dag. Og før hun visste ordet av det... ...sov hun. Da klokken slo tolv, våknet Linnea igjen. DING... DING... DING... Dukken satte seg opp, men denne gangen så hun ikke på vinduet. Ikke på månen. Ikke på dørsprekken. Hun så rett på Betinas hånd. Armbåndet lå der. Og det glødde. «Ikke ennå,» hvisket Linnea og la den lille hånden sin over det. «Du må vente litt til.» Men armbåndet ristet svakt. Som om det prøvde å fortelle henne noe. «Jeg vet,» sa Linnea mykt. «Snart. Snart skal hun få vite alt.» Så skjedde det: Steinen løftet seg en millimeter fra nattbordet. Bare en liten, liten bevegelse. Armbåndet glødde hardere. Linnea la hendene over begge deler, som for å berolige dem. «Vi må beskytte henne,» sa dukken. «Til tiden er riktig.» Så satte hun seg tilbake, lot magien roe seg, og ble stille akkurat idet klokken slo ett. Da Betina våknet, så hun med én gang at noe var annerledes. Steinen lå ikke helt der hun hadde lagt den. Armbåndet var vendt den andre veien. Og Linnea... ...så nesten ut som hun smilte stort. Større enn noen gang før. «Jeg vet noe skjedde i natt,» sa Betina. «Og i dag... skal jeg finne ut hva.» Det var en solfylt morgen, og Betina løp nesten ut i hagen før bestemor rakk å si «god morgen». Hun hadde både Linnea, nøkkelen, steinen og armbåndet med seg. «I dag,» sa Betina bestemt, «skal jeg finne ut mer.» Hun satte seg under epletreet. Skyggen av bladene danset over jakken hennes. «Okay, Linnea,» sa hun. «Hvor skal vi begynne?» Dukken satt på fanget hennes, stille som alltid i dagslys. Men Betina syntes håret hennes så litt mer gyllent ut i solen. Betina la den glødende steinen på gresset foran seg. «Kan du vise meg noe?» spurte hun. «Bare litt?» Hun ventet. Månen og midnatten var jo ikke her

nå, så Betina forventet egentlig ingenting. Men da hun så ned på steinen igjen... Den hadde rullet. Bare litt. Men nok til at Betina sa høyt: «Åh! Du kan vise meg ting på dagen! Bare litt!» Hun plasserte den på nytt. Det samme skjedde. En liten rulling, som en blyant som flytter seg over bordet. Steinen rullet mot epletreets stamme. «Der?» sa Betina. «Vil du at jeg skal komme dit?» Hun krabbet helt inntil treet. Da hun lente seg mot stammen, skjedde noe uventet. Dunk... dunk... dunk... En lyd. Som noe som dunket sakte. Ikke som en hammer. Ikke som en fugl. Mer som... et hjerte. «Betina?» hørte hun bestemor rope fra kjøkkenet. «Går det bra der ute?» «Ja!» ropte Betina tilbake. «Alt er bra!» Men inni seg dirret hun litt. Ikke av redsel. Av undring. Hun la øret helt inntil stammen. Dunk... dunk... dunk... «Epletreet... har du et hjerte?» hvisket hun. Linnea, som satt i fanget, lente seg litt fremover – nesten ubemerket. Men nok til at Betina merket det. Og akkurat da skjedde det: Armbåndet på håndleddet hennes blinket. Bare én gang. Men sterkt. Så sterkt at lyset speilet seg i vinduet på huset. «Du prøver å fortelle meg noe,» sa Betina med store øyne. «Du, Linnea... og du, steinen... og epletreet!» Senere, da Betina kom inn for å spise lunsj, satt bestemor ved bordet og så tankefull ut. «Betina,» sa hun sakte. «Du vet epletreet vårt?» Betina stivnet litt. «Mhm?» «Det er rart,» fortsatte bestemor. «Men jeg husker at mamma pleide å si noe om det. Noe om at treet hadde... en hemmelighet.» Betinas hjerte hoppet. «Hva slags hemmelighet?» Bestemor ristet sakte på hodet. «Det husker jeg ikke. Jeg var bare en liten jente. Men jeg tror... jeg tror det handlet om magi.» Betina prøvde å sitte stille, men beina hennes vippet av spenning. Da hun igjen satt i hagen etter maten, kjente hun noe på håndleddet. Armbåndet. Det vibrerte. Ikke som om det ristet, men mer som små pulsslag. Som om det banket i takt med treets dunkelyd. Betina holdt det nær Linnea. «Dere prøver å fortelle meg noe... men hva?» Armbåndet blinket svakt. Steinen glødet rolig. Linnea virket nesten levende. Betina så på alle tre. «Dere vil at jeg skal finne noe mer,» sa hun. «Men jeg må vite hvor jeg skal lete.» Hun la hånden på epletreet. «Er hemmeligheten din... under jorda? Eller inni stammen? Eller...» Hun stoppet. For akkurat da hørte hun en ny lyd. Blilllling... Ikke treet denne gangen. Men armbåndet. Armbåndet spilte en tone. En eneste tone. Lys og klar og varm. Betina gispet. «Du... kan synge også?» Armbåndet blinket. Steinen glødet. Linnea lente seg bittelitt frem. Betina smilte stort. «Dere viser meg veien, ikke sant? Jeg må bare... lytte.» Hun la øret til epletreet igjen. Denne gangen hørte hun ikke bare dunking. Hun hørte en hvisking. Veldig svak. Som et ord. Et eneste lite ord. Men så mykt at hun ikke helt kunne forstå det. Ennå. Betina sto helt stille med øret presset mot epletreets stamme. Hun knep øynene sammen og holdt pusten. Hviskingen kom igjen. ...li...nea... Betina trakk seg

bakover og satte hånden for munnen. «Sa den... Linnea?» hvisket hun. Hun så ned på dukken i fanget. Linnea satt som alltid helt stille. Men Betina kunne ha sverget på at dukkens kinn glødde bittelitt. Bare litt. «Du... epletrete sa navnet ditt.» Betina la hånden på trestammen igjen. «Hallo?» hvisket hun. «Kan du si det igjen?» Vinden blåste rolig gjennom bladene. Solen glitret over gresset. Men så... ..li...ne...a... Der var det igjen. Mykt som en sovende katts purring. «Linnea,» gjentok Betina. «Hvorfor sier treet navnet ditt? Hva betyr det?» Hun løftet dukken opp og holdt henne foran seg. «Er du og epletrete venner?» spurte hun. Linnea svarte ikke. Men Betina følte tydelig at noe holdt på å våkne. På håndleddet begynte armbåndet å blinke. Ikke sterkt. Ikke bråkete. Bare små, rolige blink som pulsslag. Blink... blink... blink... Betina la hånden mot trestammen. Blink... blink... blink... «Dere sier det samme,» sa hun. «Treets lyd og armbåndets blink. De passer sammen!» Hun fulgte rytmen. Hver gang Hun flyttet hånden litt til venstre... Blinket armbåndet sterkere. Hun flyttet hånden nedover... Blinket det enda mer. Til slutt la hun hånden på et bestemt punkt i barken. Blink! Armbåndet glødde varmt. «Her!» ropte Betina. «Det er her hemmeligheten er!» Bestemor hadde fortalt at epletrete var gammelt. Veldig gammelt. Kanskje eldre enn huset. Kanskje eldre enn alt annet i hagen. Betina trykket lett på punktet armbåndet hadde vist henne. Og da skjedde det noe helt utrolig: Barken forandret seg. Den gled bort, nesten som en dør som åpnet seg, og under barken ble det synlig et lite rom – knapt større enn Betinas hånd. Inni rommet lå det noe. Noe innpakket i et gammelt tørkle. Betina skalv litt av spenning. «Linnea... er dette til deg?» Hun tok det lille bunten ut. Den var lettere enn en fjær. Hun satte seg på gresset med Linnea i fanget og brettet opp tørkleet. Inni lå det... En liten bok. En bitteliten bok – nesten som en bok laget for dukker. Den hadde et omslag av mørkt skinn og små blomster tegnet i gull. Betina åpnet den forsiktig. På første side sto det bare ett ord: Linnea. Betina gispet. «Det er boken din!» Hun bladde en side videre. På andre side sto det en tegning. En tegning av en dukke. En dukke som lignet Linnea. Men... levende. Hun så ut som et lite menneske – med varme øyne og et stort smil. Rundt henne var det barn, dyr, blomster og lysende prikker som svedde som små eventyrstøv. «Du var... ekte?» hvisket Betina. «Du var levende en gang.» Linnea satt stille. Men noe i luften rundt henne glødde. Betina bladde videre, men sidene etter var tomme. Helt tomme. Ikke en strek, ikke et ord. «Hvorfor er de blanke?» undret hun. «Boken viser bare deg... og så ingenting.» Hun så på armbåndet. «Vil du kanskje at jeg skal fylle inn resten?» Så så hun på steinen. «Eller at jeg må forstå noe først?» Epletrete raslet sakte i vinden. Det hørtes nesten ut som et nikk. «Jeg skal finne ut av det,» sa Betina og klemte Linnea tett inntil seg. «Jeg lover.»

Den natten våknet Linnea igjen da klokken slo tolv. DING... DING... DING... Hun gikk bort til den lille boken som lå på nattbordet. «Du fant den,» sa hun mykt. «Endelig.» Hun strøk over omslaget med små, myke fingre. Da åpnet boken seg av seg selv. På en av de tomme sidene dukket det opp en ny tegning. En tegning som viste Betina... ..og Linnea... ..som sto hånd i hånd ved epletreet. Linnea så på Betina som sov. «Hun begynner å se det,» sa hun stille. «Snart vet hun hvem hun er.» Boken lukket seg. Linnea satte seg tilbake. Og ble stille idet klokken slo ett. Da Betina våknet neste morgen, visste hun at noe var annerledes. Lyset i rommet føltes varmere. Luften føltes lettere. Og Linnea... hun så nesten ut som hun glødet litt, selv om Betina blunket og prøvde å være sikker. «God morgen,» sa Betina og strakte seg. Dukken satt stille, men Betina kjente en merkelig trygghet i magen. Som om Linnea smilte inni seg. Betina tok opp den lille boken hun hadde funnet i treet. «Linnea... i går var sidene tomme. Men...» Hun åpnet boken. «Hæ?!» Den siden som hadde vært helt tom i går, hadde nå en ny tegning. Ikke en skummel en. Ikke en rar en. En tegning av Betina selv. Hun sto under epletreet og holdt Linnea i hånden. Rundt dem glitret små lysprikker, som små magiske insekter. «Det var ikke der i går!» sa Betina. «Hvorfor kommer det nye bilder?» Hun bladde sakte. Neste side var fortsatt tom. Men Betina så... et veldig svakt omriss. Som en skygge som ventet på å bli tegnet. «Kanskje... historien fyller seg inn når jeg finner ting?» hvisket hun. Linnea satt stille, men Betina kunne nesten høre henne tenke: Du forstår mer og mer, lille Betina. Ute i hagen var solen varm og snill. Betina satte seg under epletreet igjen, med boken og Linnea i fanget. «Hvis du har flere hemmeligheter,» sa Betina og la hånden mot stammen, «så må du vise meg mer.» Hun ventet. Ingenting skjedde. Så lukket hun øynene. Pustet rolig. Og lyttet. Hun hørte vinden. Fuglene. Bestemor på kjøkkenet. Og så... svakt... pliiing... Betina åpnet øynene. «Armbåndet!» Det blinket. Ett lite lys, som en klokke som sa «hit! her! nå!» Hun reiste seg og fulgte blinkene. Først et blink. Så et til. Og et til. Armbåndet lyste hver gang hun gikk i riktig retning. «Som en magisk kompass!» fniste Betina. Armbåndet ledet henne tilbake til samme stein som hadde skjult armbåndet i går. Betina knelte foran den. «Hva skjuler du nå?» Hun la hånden på toppen av steinen. Det kom et svakt dunk, akkurat som epletreets hjerte. Hun bøyde seg nærmere. Denne gangen hørte hun et ord. Ikke epletreet. Ikke vinden. Men steinen selv. Et veldig lite ord. ...venn... Betina gispet. «Venn...? Mener du Linnea? Eller meg?» Steinen var stille igjen. Men armbåndet glødet. Plutselig ristet jorda litt. Ikke farlig – bare som en sovende katt som strekker seg. Steinen fikk en ny sprekk. En liten en, som åpnet seg som en munn. Inni var det noe. En liten pose av stoff. Betina løftet den forsiktig ut. Den var bundet med en tråd av gull.

«Hva er dette?» hvisket hun. Hun åpnet posen sakte. Inni lå det tre ting: 1 En liten fjær, hvit og myk som skyene. 2 En bitteliten ring, så liten at den knapt kunne passe en dukke. 3 Et papir, sammenrullet. Betina tok opp papiret og rullet det ut. Det sto bare én setning: «Når alt er samlet, våkner sannheten.» Betina frøs litt. Ikke fordi hun var redd. Men fordi ordene føltes store. Viktige. Som noe bare eventyr sier. «Linnea,» sa Betina sakte, «hva er det jeg samler?» Og da skjedde det. Ikke mye. Men nok. Linnea... rørte på hodet. Bare litt. Et lite, nesten-usynlig nikk. Betina holdt pusten. «Du ER levende,» hvisket hun. «Ikke bare om natten. Du prøver å hjelpe meg på dagen også.» Hun tok dukken inntil seg. «Jeg skal finne alt,» sa Betina mykt. «Jeg lover. Jeg gir meg ikke.» Armbåndet blinket stille. Steinen glødet svakt. Fjæren, ringen og nøkkelen lå i fanget hennes som små stjernebiter. Og Betina smilte. For nå visste hun: Hun var midt i et magisk eventyr. Et som hadde ventet på henne lenge. Betina satt under epletreet med alle de magiske tingene i fanget sitt: Den glødende steinen. Den lille ringen. Den hvite fjæren. Armbåndet rundt handledet. Og Linnea, hennes magiske venn. Solen laget små glitterflekker i gresset. Alt føltes stille, som om hagen holdt pusten. «Linnea,» sa Betina, «hvordan vet jeg hva jeg skal gjøre nå?» Dukken svarte ikke, men Betina la merke til noe: Vinden. Den blåste ikke som vanlig. Den blåste varmt. Som en myk hånd som strøk henne over kinnet. Betina lukket øynene. Vinden strøk gjennom håret hennes. Og da hørte hun det: ...føøølg... Betina åpnet øynene brått. «Hva sa du?» hvisket hun ut i luften. Hun holdt fjæren opp. Den beveget seg litt – som om den nikket. ...følg... vind... Der var stemmen igjen! Myk som pusten til en kattunge. Betina sto opp. «Linnea,» sa hun, «vinden vil at vi skal følge den!» Armbåndet blinket som om det sa ja. Vinden blåste sakte mot hagehekken. Betina fulgte etter, tråkk for tråkk. Fjæren danset lett i hånden hennes. Steinen glødet svakt i lommen. Linnea satt trygt i armkroken. Armbåndet blinket litt kraftigere for hvert steg. «Her?» spurte Betina da hun sto foran hekken. Vinden rørte bladene så de raslet. Bak hekken var det en liten port som bestemor aldri brukte. Den var nesten gjemt av kvister. «Denne er alltid låst,» sa Betina. «Bestemor sier det bare er gamle busker der.» Hun tok i håndtaket. Porten rørte seg ikke. Men fjæren... glitret. Betina holdt fjæren mot låsen, mest for moro skyld. Og da skjedde det: Blink! Låsen lyste som en liten stjerne. Porten klikket opp av seg selv. «O-ho!» Betina hoppet litt. «Du åpnet den, fjær! Du er magisk!» Hun snek seg gjennom porten. Bak den var det en liten, glemt del av hagen. Den var stille og full av mose og gamle busker. Det luktet jord og hemmeligheter. Vinden blåste videre, rolig, myk... som om den viste vei. Midt i det gjengrodde området sto det en steinstatue. Den var liten, omtrent så høy som Betina selv. En jente med fletter og kjole.

Med hendene foldet foran seg. Ansiktet var slitt av tid. Men øynene – øynene så ut som de var fulle av noe. Noe... levende. «Hei,» sa Betina lavt. «Hvem er du?» Armbåndet blinket. Steinen i lommen glødet. Linnea virket plutselig mye tyngre i armene hennes. Som om dukken reagerte. Betina gikk nærmere statuen. På statuen, rundt halsen, var det et lite rundt hull. Et hull som så ut som noe manglet. Betina tok ringen opp av posen. «Passer du her?» hvisket hun. Hun satte ringen mot hullet. Klikk. Den passet perfekt. Og i det samme: Statuejentas øyne lyste svakt. Bare et sekund. Men det var nok til at Betina rykket litt tilbake. «Du våkner...» sa hun mykt. Statuen strålte et lite lys fra hendene sine. Og der, mellom hendene, formet lyset en tegning. En tegning som dalte ned i gresset som et papirark. Betina løftet papiret. Det var en tegning – laget av lys – som forestilte to ting: Linnea... og statuen. Side ved side. Hånd i hånd. «Dere kjenner hverandre,» sa Betina med store øyne. «Dette er... dette er venninnen din!» Statuen sto stille igjen. Lyset var borte. Men ringen rundt halsen hennes glitret som et lite smil. Betina tok tegningen og la den inn i den lille boken. Den passet akkurat – som en manglende side. Den natten våknet Linnea før klokken slo. Hun reiste seg stille. Så gikk hun bort til dukke-boken og åpnet den. Der lå den nye tegningen – av henne og statuen. Linnea strøk fingeren over den. «Min gamle venn...» sa hun mykt. «Vi er nærmere nå.» Hun så på Betina som sov dypt, trygg og liten. «Hun vet ikke alt ennå,» sa Linnea. «Men hun lærer fort.» Dukken snudde seg mot vinduet. Utenfor blåste vinden gjennom bladene. Og Linnea hvisket: «Snart... er tiden inne.» Neste morgen våknet Betina med en følelse i magen. Ikke vond... men spent. Sånn som når man vet at noe viktig skal skje. Hun gikk rett bort til nattbordet. Linnea satt der som vanlig – men Betina la merke til noe nytt. Dukkens lille hånd lå på den magiske boken. Som om hun hadde prøvd å åpne den om natten. «Jeg vet det skjer ting når jeg sover,» sa Betina og tok Linnea i armene. «Du trenger ikke gjemme det for meg.» Linnea svarte ikke. Men Betina så det. En liten glød i dukkens kinn. Betina tok med seg alle tingene: steinen, nøkkelen, fjæren, ringen som nå satt på statuen, den lille boken og Linnea. Hun listet seg forbi kjøkkenet der bestemor lagde frokost. «Jeg går bare ut!» ropte hun. «Ikke for langt!» ropte bestemor tilbake. Betina nikket og smatt ut porten bak hekken igjen. Statuen sto der i mosen, helt stille slik hun hadde stått i kanskje hundre år. Men Betina synes hun så at stenhendene var litt... Ja, litt mindre stive enn før. Betina satte Linnea rett foran statuen. Dukken lent litt fremover. Betina knep øynene sammen og så nøye: Var det... var det dukkens hånd som beveget seg? Bare bittelitt? «Du kjenner henne, ikke sant?» sa Betina lavt. «Hun er vennen din.» Vinden blåste sakte rundt dem. Fjæren rørte på seg i Betinas hånd som om den

nikket. Betina tok på statuen. Den var ikke kald som stein burde være. Mer lunken. Som en varm stein i solen. Betina la øret mot statuen, slik hun hadde gjort på epletreet. Først hørte hun ingenting. Så... ..dunk... dunk... dunk... Et hjerte. Lite. Svakt. Men der. Betina rykket bakover. «Du lever!» sa hun. «Du lever litt, akkurat som Linnea!» Og da... hørte hun noe annet. En hvisking. Ikke fra vinden. Ikke fra treet. Fra statuen. ...ti...di... «Hva sier du?» spurte Betina og krøp nærmere. Igjen hvisket det: ...ti...di...en... Betina knep øynene sammen. «Tiden...?» sa hun stille. «Tiden... til hva?» Statuen ble stille. Men armbåndet blinket. Steinen glødde. Nøkkelen dirret. Som om alle tingene sa JA. Betina åpnet den lille boken i fanget. Den tomme siden etter bildet av statuen begynte å fylles. Først kom streker. Så former. Så farger. En ny tegning vokste frem: Betina... Linnea... og statuen... Alle tre med hendene mot hverandre, og mellom dem svedde steinen som om den var en sol. Betina stirret. «Denne historien handler om oss,» sa hun mykt. «Om meg og deg, Linnea... og henne.» Hun strøk Linnea over håret. «Men jeg skjønner fortsatt ikke alt.» Den natten tok det lengre tid før Linnea våknet. Klokken slo tolv. DING... DING... DING... Dukken reiste seg sakte, som om hun var tung av tanker. Hun gikk bort til vinduet og så ut mot epletreet. «Hun fant statuen,» hvisket Linnea. «Hun fant min gamle venn.» Vinden svarte med et mykt sus. Linnea gikk bort til Betina og la hånden sin lett på barnets kinn. «Snart, lille Betina,» sa dukken. «Snart skal du vite alt. Og da... blir ingenting vanlig igjen.» Hun satte seg tilbake på nattbordet idet klokken slo sitt siste slag. Neste morgen våknet Betina med en ny følelse. Ikke redsel. Ikke forvirring. Men mot. «Jeg er klar,» sa hun høyt. «Jeg er klar til å finne resten av hemmeligheten.» Hun tok Linnea i armene. «Og jeg vet du hjelper meg. Selv om du bare er våken om natten... så hjelper du meg.» Dukken glødde en anelse sterkere i morgenlyset. Som et stille JA. Det var en stille morgen. En sånn morgen der luften føltes myk, og hele hagen virket som om den ventet på noe. Betina satt under epletreet med alle de magiske tingene foran seg: Steinen som glødde, den hvite fjæren, nøkkelen fra dammen, den lille boken fra treet og Linnea, som alltid. «Vi har funnet mye,» sa Betina og strøk dukken over håret. «Men jeg føler at det mangler noe. Noe viktig.» Armbåndet på hendedet hennes blinket én gang, svakt. «Du vet det også, ikke sant?» sa Betina. Hun la hånden på epletreets stamme. «Kan du fortelle meg hva jeg mangler? Bare en liten ledetråd?» Treet sa ingenting – men den dype, varme dunk-dunk-lyden inni stammen ble sterkere. Betina la øret inntil. ...venn... finn... venn... «Venn...» gjentok Betina. «Jeg har funnet vennen til Linnea! Statuen!» Men stemmen i treet fortsatte: ...en...til...Betina løftet hodet. Øynene ble store. «En til? En venn til?» Hun kikket rundt i hagen. «Hvem da?» Akkurat da strøk en solstråle gjennom

bladene og falt rett på en gressfleck nær buskene. Flekken glitret litt... som om den ventet. Betina reiste seg. «Der?» sa hun og gikk bort. Steinen i lommen ristet svakt. Armbåndet blinket svakere, men rytmisk. Fjæren vibrerte nesten, som en liten fugl. «Her er det,» sa Betina. «Jeg vet det.» Hun satte seg ned og strøk hånden over gresset. Først kjente hun bare jord og røtter. Men så... En kant. En hard kant. Betina gravde litt, med nysgjerrige små fingre, til hun fikk opp noe: En liten trefigur. En jente. Ikke helt lik statuen. Men heller ikke som en vanlig leke. Hun var slitt og gammel, med flassende maling og en liten blomst på kjolen. Det så ut som hun hadde vært elsket. Og mistet. Betina holdt figuren nær Linnea. Dukkens øyne så mørkere ut. Som om hun kjente igjen noe. «Er dette... en venn av dere?» spurte Betina. Steinen glødde. Armbåndet blinket mer. Fjæren danset litt. Betina nikket. «Da skal vi ta henne med.» Betina tok figuren i begge hender. «Hei,» sa hun mykt. «Jeg vet ikke hvem du er, men jeg skal finne det ut.» Da skjedde det: Figuren glødde svakt. Bare litt – men sterkt nok til at Betina gispet. «Du lever også!» sa hun. «Litt. Som Linnea og statuen.» Hun la figuren ved siden av Linnea. Linnea lente seg bittelitt mot figuren – som om hun hilste på en gammel venn. Den lille boken fra epletreet begynte å riste i fanget hennes. «Oi!» Betina holdt fast på den. Boken åpnet seg selv. På en tom side kom det frem en ny tegning: Denne gangen... Tre figurer. Tre venninner: Linnea, statuen og trefiguren Betina akkurat hadde funnet. Alle tre holdt hverandre i hendene. Og under tegningen sto det med små, glitrende bokstaver: Tre hjerter, én historie. Betina strøk fingeren over ordene. «Tre venner...» hvisket hun. «Dere var tre venner! Tre som hørte sammen!» Hun så på Linnea. «Og nå... nå har jeg funnet alle sammen.» Linnea virket... lettet. Som om hun hadde ventet på dette lenge. Den natten slo klokken tolv. DING... DING... DING... Linnea våknet og gikk rett bort til trefiguren Betina hadde funnet. Hun la en liten hånd på venninnens slitte trehode. «Du er her også nå,» hvisket hun. «Endelig. Jeg var så redd du var borte.» Trehjertet i figuren glødde svakt. Armbåndet blinket. Steinen ristet. Den lille fjæren løftet seg og dalte igjen. Linnea så opp på månen. «Snart er vi hele igjen,» sa hun. Så satte hun seg tilbake, akkurat idet klokken slo sitt siste slag. Betina våknet med tre figurer ved siden av seg: Linnea. Statuen (den lille tegningen hun hadde funnet). Og trefiguren fra jorden. Hun samlet dem i armene. «Nå har jeg dere alle tre,» sa hun mykt. Og i hjertet hennes vokste en ny følelse: Nå var eventyret halvveis fullført. Og resten ventet på henne. Betina tok alle de tre magiske figurene ut i hagen: Linnea, dukken. Den lille trefiguren, som hun fant i jorden. Tegningen av statuen med ringen – som nesten føltes levende. Hun satte dem forsiktig i gresset i en liten sirkel. Steinen, nøkkelen, fjæren og armbåndet la hun i midten. «Sånn,» sa Betina.

«Nå er vi alle sammen.» Vinden blåste mildt Som om den var glad for dette øyeblikket. Betina la hendene i fanget og så på tingene. «Jeg tror dere vil jeg skal gjøre noe,» sa hun. «Men hva?» Hun tok armbåndet av handledet og la det i midten av sirkelen. Steinen glødde. Fjæren danset litt i vinden. Og nøkkelen dirret. Plutselig begynte armbåndet å blinke i et mønster: blink... blink-blink... blink... Betina kjente rytmen igjen. «Det er samme rytme som epletreet!» sa hun. Hun la hånden i midten av sirkelen. Og da skjedde det noe helt nytt: Linnea lente seg frem. Trefiguren lente seg frem. Og tegningen av statuen glitret – som om figuren i tegningen rørte seg. Tre myke lys glødde rundt dem: Rosa rundt Linnea. Grønt rundt trefiguren. Blått rundt statuen. Fargene møttes i midten – og ble til gull. Betina gispet. «Dere... dere hører sammen!» sa hun. «Tre venner, én magi!» Fra epletreet kom en ny lyd. Ikke bare dunkingen. Men en bankelyd. DUNK... DUNK... DUNK! Sterkere enn noen gang før. Betina spratt opp. «Jeg kommer!» ropte hun, som om hun snakket med et levende vesen. Hun løp bort til stammen og la hånden mot barken. Barken glødde. Et mønster hun aldri hadde sett før dukket opp foran øynene hennes: En sirkel. Tre små symboler. Og et hjerte i midten. Symbolene var: En liten dukke. En liten figur av tre. En liten ring som liknet den på statuen Betina stirret. «Det er dere tre,» hvisket hun. «Dere tre er nøkler. Ikke tingene i sirkelen... men dere!» Betina løp tilbake til sirkelen. «Jeg må bruke dere sammen,» sa hun. «Tre i én!» Hun tok Linnea, trefiguren og den lille tegningen av statuen og plasserte dem i hendene sine. Armbåndet blinket. Fjæren glitret. Steinen ristet. Nøkkelen begynte å gløde som en liten sol. Betina holdt alle tre figurene opp mot epletreet. Og da... Det kom et lys. Ikke et sterkt lys. Ikke et skummelt lys. Men et mykt, varmt lys – som sol gjennom et skydekke. Lyset kom ut fra treet og formet en liten bro av glød. En bro som strakte seg ut mot Betina. «Hva er dette...?» hvisket hun. Det var vakkert. Litt magisk. Litt... ventende. Linnea glødde i armene hennes. Trefiguren var varm. Tegningen pulserte svakt. Betina trådte nærmere. «Vil du... at jeg skal gå inn?» sa hun mykt til treet. Treet svarte med et lite raslende sus. Armbåndet blinket i takt. Steinen glødde sterkt. Den natten våknet Linnea tidligere enn vanlig. Klokken var ikke tolv ennå. DING... DONG... (Klokke seks på kvelden.) Men dukken rørte på seg. Hun så alvorlig ut. Som om noe viktig var i ferd med å skje. «Det er snart tid,» hvisket hun. «Veldig snart.» Hun gikk bort til Betinas pute og så på henne mens hun sov. «Du er modig,» sa Linnea. «Modigere enn noen av oss var.» Så la hun hånden sin – helt virkelig – over Betinas hånd. «I morgen skal du vite det hele.» Lyset rundt dukken sluknet sakte. Og hun ble stille igjen. Da Betina våknet neste dag, føltes hele rommet... annerledes. Som om alt ventet. Hun satte seg opp i sengen. Hun tok

Linnea i armene. Og hun hvisket: «Jeg er klar, Linnea. Klar for å gå over lysbroen.» Betina sto midt i hagen med Linnea i armene. Den lille trefiguren lå trygt i lommen. Tegningen av statuen var brettet og lagt tett inntil hjertet hennes. Armbåndet blinket rytmisk. Steinen glødde som en liten sol. Fjæren danset i hånden hennes. Epletreet pustet sakte. Lyset fra stammen formet en bro av glød som ventet på henne. «Skal jeg virkelig gå... inn?» hvisket Betina. Vinden blåste mykt over kinnet hennes. Som et lite ja. Linnea glødde svakt i armene hennes. Det var som om dukken sa: Ikke være redd. Jeg er her. Betina tok et dypt pust. Hun satte den ene foten på lysbroen. Den var varm. Ikke som ild. Mer som en sommerdag som holder deg i hånden. «Oi...» hvisket Betina og tok et skritt til. Broen glitret under henne. Bestemor var inne i huset. Fuglene fulgte henne fra grenene. Vinden raslet som en oppmuntrende sang. «Jeg gjør det,» sa Betina. «Jeg går.» Hun tok Linnea tettere inntil seg og gikk helt inn i lysbroen. Da Betina tok det siste steget, forandret alt seg. Lyset rundt henne ble mykere, som om hun gikk inni en stor, varm boble. Veggene rundt henne var ikke harde eller trange. De var levende – som bark, men lys og glatt som gull. «Wow...» sa Betina og strakte hånden frem. Veggen glødde når hun rørte den. «Det kiler!» fniste hun. Hun gikk videre. Steinen i lommen glødde sterkere. Armbåndet blinket som om det telte rytmer. Fjæren danset som om den gledet seg. Så åpnet gangen seg. Foran henne var et stort rom inni stammen. Et rom av lys. Myke farger som svømte over hverandre: rosa, blått, grønt, gull. I midten sto noe som fikk Betina til å holde pusten: En stor stein, nesten som den i hagen, men levende. Den glødde. Den pulserte. Den dunket – som et hjerte. «Epletreets hjerte...» hvisket Betina. «Det er ekte.» Hun gikk nærmere. Da hun sto rett foran det, åpnet steinen seg. Rolig. Som et øye som våkner. Inni steinen lå det en liten stol laget av lys. Og på stolen satt det... ..en liten jente av lys. Ikke stor. Kanskje like stor som Linnea når hun står. Hun hadde glitrende hår og øyne som lyste mildt. Betina gispet. «Hei... hvem er du?» Lyspiken smilte. Og stemmen hennes var som summingen av blomster og solstråler: «Jeg er vokteren av vennskap. Vokteren av treets magi. Og du... du har brakt vennene mine hjem.» Lyspiken løftet hånden. Med en glød samlet hun Linnea, trefiguren og tegningen i luften foran seg. Alle tre glødde sammen. Som om de hørte hjemme der. «Disse tre,» sa lyspiken, «var engang levende. De var mine venner. Tre små voktere av hagen. Men de gikk tapt i verden...» Betina holdt pusten. Lyspiken smilte. «...til du fant dem.» Lyspiken strakte hånden mot Betina. «Men vi var fire. Vi var alltid fire.» Betina så ned på kroppen sin. Armbåndet blinket. Steinen glødde. Fjæren danset. Nøkkelen var varm. «Du,» sa lyspiken mykt, «er den fjerde.» Betina snublet nesten bakover. «Meg?!» pipet hun. «Jeg? Men jeg er bare en liten jente!» Lyspiken

ristet blidt på hodet. «Ikke bare. Du er modig. Snill. Og du fant alt som var glemt. Det gjør deg til en vokter – selv om du er liten. Lyspiken løftet Linnea i en lysstråle. «Linnea kan ikke være helt våken uten deg. Sammen gjør dere hverandre levende.» Betina så på dukken. Linnea glødet som hun aldri hadde glødet før. «Kan... kan hun være levende på dagen også?» spurte Betina forsiktig. Lyspiken nikket. «Når alt er samlet... ja.» Betina holdt pusten. Hjertet hamret. Var det virkelig sant? Lyspiken la hånden på steinen, og lyset fylte hele rommet. «Betina,» sa stemmen hennes, «er du klar til å vekke alt?» Betina nikket. «Jeg er klar.» Lyset inne i epletreet glitret som små stjerner. Betina sto midt i alt det magiske, med Linnea i armene og lyspiken foran seg. Hjertet hennes slo fort, men på en god måte – som når man venter på en glede som nesten er for stor. «Er du klar?» spurte lyspiken igjen. Betina nikket. «Ja. Jeg vil... jeg vil hjelpe Linnea.» Lyspiken smilte, et mykt og varmt smil som fylte hele rommet. «Da må du bruke alle tingene du fant.» Lyspiken pekte på tingene Betina hadde samlet: Steinen som glødet varmt. Fjæren som danset i hånden hennes. Nøkkelen som hadde åpnet så mange hemmeligheter. Armbåndet som blinket i takt med Betinas hjerte. «Disse fire,» sa lyspiken, «var en gang våre magiske gaver. Vi delte dem mellom oss. Men når en forsvinner... mister magien balansen.» Betina så ned på Linnea. «Var det derfor du ble en dukke?» spurte hun forsiktig. Lyspiken nikket. «Ja. Da våre fire vennskap ble skilt, ble magien til stillhet. Linnea ble fanget i søvn. Trefinnen mistet stemmen. Statuen ble til stein.» Betina holdt Linneas hånd. «Men nå har jeg funnet dere alle,» sa hun stille. «Og derfor kan du vekke magien igjen,» svarte lyspiken. Lyspiken løftet hånden. Lysbroen bak Betina ble sterkere, som en vei som ventet på henne. «For at Linnea skal våkne helt,» sa lyspiken, «må du gjøre tre ting.» Betina rettet ryggen. «Hvilke tre ting?» Lyspiken smilte. «Det første: Legg alle magitingene i hendene dine.» Betina satte seg ned og plasserte: Steinen, nøkkelen, armbåndet, fjæren i begge hendene sine. De glødet sammen, som små soler som snakket. «Det andre,» sa lyspiken, «hold Linneas hånd.» Betina tok dukkens lille hånd i sin. Den var varm. Ikke som stoff – mer som et ekte, lite hjerte. «Og det tredje,» sa lyspiken mykt, «si navnet hennes med kjærlighet. Det er bare hjertet som kan vekke hjerter.» Betina svelget, men smilet kom fram. Hun så på Linnea. Følte alle minnene: Å finne henne ved dammen. Å ta henne hjem. Alle nattens hvisker. Alle tegningene. Alle hemmelighetene de hadde løst sammen. Hun tok et dypt pust. Og sa: «Linnea.» Lyset i treet eksploderte – ikke som et sterkt blink, men som tusen små stjerner som danset rundt dem. Armbåndet blinket så sterkt at Betina måtte lukke øynene et øyeblikk. Steinen glødet så varmt at den nesten sang. Fjæren svedde i luften som en hvit sommerfugl. Nøkkelen snurret og glitret

som gylne dråper. Og i Betinas hånd... Linnea rørte på seg. Først fingrene. Så en liten hånd. Så hodet. Betina holdt pusten. «Linnea?» Dukken åpnet øynene. Ikke malte øyne. Ikke glass. Men levende. Myke. Glitrende. «Hei, Betina,» sa Linnea med en stemme som var både ny og kjent. Betina mistet nesten pusten av lykke. «Du... du kan snakke!» Linnea nikket og lo litt. «Takket være deg.» Linnea reiste seg i Betinas hender. Hun var fortsatt liten – like stor som en dukke – men levende som et lite menneske. Lyspiken smilte bredt. «Hun er våken nå. Din venn. Din voktervenn.» Betina løftet Linnea og klemte henne forsiktig. «Jeg savnet deg,» sa hun med skjelvende stemme. Linnea klemte henne tilbake, så langt de små armene rakk. «Jeg savnet deg også. Hele tiden. Jeg visste du ville finne oss.» Lyspiken holdt hendene sine frem. «Du har gjort det umulige, Betina. Du brakte vennskapet tilbake. Og du brakte oss hjem.» Betina så rundt. Lyset ble roligere. Som en glødende solnedgang inni treet. «Hva skjer nå?» spurte hun. Lyspiken smilte. «Nå... åpnes døren til den siste hemmeligheten.» En ny lysbro vokste frem. Den gikk enda dypere inn i treet. Stille. Ventende. Betina holdt Linnea tett inntil seg. «Skal vi gå?» hvisket hun. Linnea smilte. «Ja. Sammen.» Lyspiken lyste mykt, som en sol som nesten sovner. Foran henne dannet den nye lysbroen seg – smalere, dypere og roligere enn den første. Betina kjente hånden til Linnea i sin. Den var liten, varm og trygg. «Er du sikker på at vi skal gå inn der?» hvisket Betina. Linnea nikket. «Ja. Dette er reisen vi har ventet på.» Trefiguren og tegningen av statuen lå trygt i Betinas lomme, og armbåndet blinket rytmisk som et lite hjerte. Lyspiken pekte mot broen. «På den andre siden ligger sannheten. Sannheten om hvorfor du ble valgt.» Betina holdt pusten. Hun var spent, men ikke redd. Hun tok det første steget. Broen var annerledes denne gangen. Den var ikke stille. Den hvisket. Ikke ord man kunne forstå, men lyder som hørtes ut som: Latter. Gamle minner. Kjærlighet. Håp. Som om treet fortalte henne sin historie – men på et språk som bare hjertet kjente. «Det kiler i magen,» fniste Betina. Linnea lo mykt. «Det er treet som hilser på deg.» «På meg?» «Ja. Du er en del av det nå.» Betina så opp med store øyne. «Av treet?» Linnea nikket. «Det har valgt deg som sin vokter. Som den fjerde.» På slutten av lysbroen åpnet det seg et nytt rom. Dette var annerledes enn det forrige: Veggene glitret med små bilder. Som om lysbiter hang i luften. Betina gikk nærmere. Bildene viste tre små magiske vesener – Linnea, trefiguren og statuen – som lekte i hagen for lenge, lenge siden. De løp gjennom gresset. Snakket med fugler. Danset med vinden. Lekte under epletreet. Betina la hånden på et av bildene. Det ble varmt. Og så... kom et nytt bilde frem fra veggen. Et bilde hun aldri hadde sett før. Det var bilde av en jente. En jente med blomster i håret. En jente som lo mens hun holdt Linnea, trefiguren og statuen i hendene. En jente som

sto under det samme epletreet som Betina hadde i hagen. «Hvem er hun?» hvisket Betina. Lyspiken kom ved siden av henne. «Det var den første vokteren,» sa hun mykt. «Den som passet på oss. Den som vi bodde hos.» Betina svelget. «Hvor er hun nå?» Lyspiken senket blikket. «Hun ble borte en dag. Vinden tok henne. Tiden tok henne. Og uten henne mistet vi magien.» Betina så på bildet igjen. Jenten i bildet hadde samme varme øyne som bestemor. Veldig like. Veldig, veldig like. Betina hvisket: «Lyspik... hvem var hun egentlig?» Lyspiken smilte trist og varmt på samme tid. «Hun het... Liva. Hun var moren til din bestemor.» Betina sperret øynene opp. «Mormoren til bestemor?!» Lyspiken nikket. «Og hun elsket dette treet. Magien. Og oss. Men da hun forsvant, skrumpet magien, og treet sovnet. Vi sovnet. Helt til du kom.» Betinas stemme skalv. «Hvorfor meg?» Lyspikens øyne glitret. «Fordi du har hennes hjerte. Hennes mot. Hennes vennlighet.» Hun tok Betinas hånd. «Magien kjenner igjen deg, Betina. Og det er derfor du kan gjøre det ingen andre kan.» Lyspiken pekte mot en ny sirkel på gulvet – en lysende sirkel av blomster, tre og glød. «Hvis du går inn i den sirkelen,» sa hun, «vil du få treet's gave. Den siste biten av sannheten.» Betina tok Linneas hånd. «Kommer du med meg?» spurte hun. Linnea nikket. «Alltid.» Betina tok et skritt inn. Lyset ble varmere. Fuglesang fylte rommet. Vinden blåste mykt rundt henne. «Hva... hva skjer nå?» spurte hun. Lyspiken svarte: «Nå får du se hvorfor du ble valgt... og hva du kan gjøre med magien du har vekket.» Lyset rundet henne, samlet seg, og hvisket: Beskyttelse. Vennskap. Hjerte. Mot. Betina følte noe varmt spre seg gjennom hele kroppen. Som et løfte. Som en gave. Så, stille: «Du er vokteren nå.» Lyset rundt Betina danset som små sommerfugler av gull. Linnea holdt hånden hennes, liten og trygg. Lyspiken sto foran dem og glitret rolig, som en levende stjerne. «Hvorfor føles det så varmt?» spurte Betina. Hjertet hennes banket raskt, men ikke av redsel – av forventning. Lyspiken smilte. «Fordi dette ikke er vanlig lys. Det er minnelys. Det viser deg hva hjertet ditt allerede vet.» Betina stirret. «Hjertet mitt... vet ting?» «Ja,» sa lyspiken. «Alle voktere har et hjerte som kan høre magi.» Lyset samlet seg foran Betinas bryst. Først som en liten prikk. Så større. Større. Til det ble en liten glødende ball – som en sol i miniformat. Betina holdt pusten. «Hva er det?» hvisket hun. Lyspiken rakte ut hånden. «Dette er vokterlyset. Det er styrken som lar deg høre trær, snakke med vinden og forstå magien i naturen. Det var en gang inni Liva... nå er det inni deg.» Betina kjente gløden gå inn i hjertet hennes. Ikke skummelt. Bare... godt. Som når bestemor klemmer henne etter en lang dag. «Åh...» sa Betina og tok hånden til hjertet. «Det kiler!» Lyspiken lo mykt. «Det betyr at lyset kjenner deg igjen.» Linnea så opp på Betina, øynene glitrende. «Du er virkelig vokteren nå.» Plutselig

begynte rommet rundt dem å forandre seg. Veggene av lys ble til bark, men gjennomsiktig. Som glass laget av tre. Og gjennom barken kunne Betina se bilder, som små filmklipp: Liva, den første vokteren, leende under epletreet. Linnea, trefiguren og statuen som danset rundt henne. Epletreet som glødet sterkt og fullt av liv. Så... En vind som tok Liva. Treet som ble svakt. Vennene som forvandlet seg. Betina holdt Linnea hardt. «Dere var så triste,» sa hun mykt. «Dere mistet henne...» Lyspiken nikkete sakte. «Men nå... har du brakt oss tilbake.» På gulvet dukket en sirkel av glød opp. Inni den vokste små blomster av lys. Lyspiken så på Betina med øyne som var både gamle og unge samtidig. «For at magien skal leve, trenger den et løfte. Et voksent løfte fra et barn med et stort hjerte. Et løfte om vennskap og omsorg.» Betina sto oppreist. Hun kjente seg modig. Sterk. Klar. «Jeg lover,» sa hun uten å nøle. «Jeg lover å ta vare på dere. På treet. På vennene mine. Og på all magien som bor her.» Lyspiken lyste sterkt – som en liten stjerne som jublet. Fra dypt inni stammen hørtes en lyd. En ny lyd. Ikke bare hjerteslag. Men summing. Synging. Latter. Treet våknet. Bladene raslet som applaus. Røttene glitret. Hele rommet ble fylt av varme. Betina snudde seg rundt. «Alt... våkner!» Linnea glødet sterkt, som om hun også fikk ny energi. En mild bris blåste gjennom rommet. Den løftet håret til Betina og kjærtegnet kinnet hennes. «Det er vinden,» sa Linnea. «Hør etter.» Betina lukket øynene. Vinden hvisket: ...takk.....vokter... ...Betina... Betina åpnet øynene med et stort smil. «Den sa navnet mitt!» Lyspiken lo. «Den kjenner deg. Du er en del av den nå. Lysbroen bak dem ble bredere, klarere, og førte tilbake ut mot hagen. Lyspiken løftet hånden. «Nå som du er vokteren, kan du gå tilbake med Linnea. Det du gjorde her i dag... vil forandre alt. For deg. For treet. For oss.» «Vil jeg se deg igjen?» spurte Betina. Lyspiken nikkete. «Jeg bor i lyset. Så lenge du er snill mot naturen, vil jeg være nær deg.» Betina tok Linnea i hånden. Sammen gikk de over broen, ut av treet, og tilbake til hagen som glødet i sollyset. Bladene på epletreet danset, som om de vinket til henne. Trefiguren i lommen hennes var varm. Tegningen strålte. Fjæren sang. Armbåndet blinket. Og Betinas hjerte... var fylt av vokterens glød. Da Betina kom ut av epletreet, var hagen akkurat som før... ...og samtidig helt annerledes. Fargene så dypere ut. Gresset virket grønnere. Blomstene løftet seg som om de ville se henne bedre. Og vinden... ...den blåste rundt henne som en myk klem. Linnea sto ved siden av henne, levende som en liten venn. «Hagen kjenner deg nå,» sa Linnea. «Den vet at du er vokteren.» Betina smilte bredt. «Hei, hage,» sa hun sjenert. «Det er meg.» Bladene i epletreet raslet tilbake, som et vennlig «hei». Betina tok trefiguren opp fra lommen. Den var fortsatt liten og slitt – men i dag glødet den litt sterkere. «Går det bra?» spurte Betina og holdt figuren i begge hender. Et lite

lys glitret i figurens øyne. Bare et øyeblikk. Men nok til at Betina kjente varmen i brystet. «Du våkner også,» sa hun. «Dere tre er som søstre.» Linnea nikket. «Vi var en gang tre små voktere. Nå er vi nesten hele igjen.» Betina gikk bort gjennom porten bak hekken der statuen sto. Mosen rundt den glitret, ikke bare grønt – men gullgrønt. Som om den var glad. «Hei,» sa Betina og strøk statuen forsiktig på armen. Den var varm som solvarmet stein. I det samme hun tok på den, skjedde noe mer: Ringen rundt statuens hals glødet. Og statuens øyne blunket – ikke mye, men litt. Betina holdt pusten. «Du våkner også,» hvisket hun. Linnea holdt Betinas hånd. «Når vi alle tre er sterke nok,» sa hun, «vil hun kunne bevege seg igjen. Akkurat som meg.» Betina smilte. «Da blir dere tre sammen igjen.» På vei tilbake til epletreet passerte Betina bedet med de små blå blomstene. De bøyd seg alle i samme retning – mot henne. Det var som om de snakket sammen. Betina knelte ned. «Vil dere meg noe?» spurte hun. Blomstene raslet så mykt at det hørtes ut som en hemmelig hvisking: ...vokter... vokter... Betina la hånden over hjertet. «Jeg er her,» sa hun. «Jeg lover å passe på dere.» Blomstene glødet som små stjerner. Plutselig åpnet døren seg, og bestemor kom ut med et forkle hun tørket hendene på. «Betina? Der var du!» sa hun og smilte. «Du har vært ute lenge. Har du funnet på mye fint?» Betina holdt Linnea litt bak ryggen – ikke fordi hun ville skjule henne, men fordi dette var en magisk hemmelighet. «Ja!» sa Betina. «Jeg har... lekt.» Bestemor nikket. «Det er godt. Hagen liker når du er her.» Betina frøs litt. «Hvordan vet du det?» Bestemor så på henne med øyne som glitret litt. «Jeg kjente det da jeg var liten også,» sa hun. «At det var noe spesielt her.» Betina svelget. «Bestemor... savner du mammaen din?» Bestemor ble stille et øyeblikk. Så nikket hun. «Hver dag,» sa hun. «Men jeg føler henne i hagen. Som om hun passer på oss.» Betina kjente hjertet hoppe. Liva... hun er her fortsatt. Bestemor bøyd seg ned og tok hånden til Betina. «Du er så snill med alt som vokser her,» sa hun stille. «Det er som om du forstår naturen på en måte jeg ikke helt kan.» Betina smilte litt sjenert. Hvis bestemor bare visste. Hvis hun bare visste at Betina hadde gått inni treet. At hun hadde møtt vokteren av lys. At Linnea var levende. «Jeg liker hagen,» sa Betina bare. «Jeg liker alt som bor her.» Og akkurat da... glødet armbåndet forsiktig, som en hemmelig hilsen. Senere satt Betina og Linnea under epletreet. Vinden blåste mykt i håret deres. Fjæren danset rundt dem som en liten fugl. Steinen i Betinas lomme hummed en lav, rolig tone. «Hva skjer nå?» spurte Betina. Linnea lente seg mot henne. «Nå begynner neste del av reisen.» «Hva handler den om?» Linnea smilte. «Om å hjelpe oss... å bli hele igjen.» Betina tok hånden hennes. «Da gjør vi det sammen.» Linnea nikket. «Alltid.» Betina satt under epletreet med Linnea ved siden av seg. Trefiguren lå

i fanget hennes. Statuen kunne hun se gjennom porten ved hekken – stille, men varm. «Linnea,» sa Betina og studerte vennene sine, «du har våknet nesten helt. Men hva med de andre? Hvordan kan jeg hjelpe dem også?» Linnea smilte forsiktig. «Det tar tid,» sa hun. «De har sovet mye lenger enn meg. Men...» Betina lente seg nærmere. «Men hva?» Linnea så opp på epletreet. Bladene danset som om de hørte samtalen. «Magien våkner best når noen passer på med hjertet,» sa Linnea. «Og du har et veldig sterkt hjerte.» Betina rødmet litt. «Men hva må jeg gjøre?» spurte hun. Linnea tok Betinas hånd i sin. «Du må finne hva hver av oss trenger for å våkne.» Betina løftet trefiguren. «Hva trenger hun?» spurte Betina. Linnea la hånden på figurens lille hode. «Hun ble laget av et tre som vokste av vennskap. Men da Liva forsvant, ble treet trist. Trefinnen mistet styrken sin... og stemmen sin.» Betina holdt figuren mot brystet. «Kan jeg gi henne styrke?» Linnea nikket. «Ja. Men ikke alene. Du trenger tre ting.» Betina fant frem notatboken sin (den hun brukte til å tegne i). Hun var klar. «Fortell! Hva trenger hun?» Linnea telte på små fingre: «En solstråle. En vindhilsen. Og... et løfte.» Betina tenkte seg om. «Sol og vind... det kan jeg finne. Men hva slags løfte?» Linnea smilte. «Et løfte om vennskap. Det du allerede har i hjertet ditt.» Betina smilte stort. «Det klarer jeg!» «Hva med statuen?» spurte Betina. «Hun våknet litt da jeg fant ringen hennes. Men ikke helt.» Linnea så mot porten. «Hun ble laget av kjærlighet. Av et barn som ville at vennskap aldri skulle forsvinne. Men da magien brakk... ble hun til stein.» «Hva trenger hun da?» spurte Betina og skrev ivrig. Linnea svarte: «En gledestund. En sang. Og... en berøring fra en vokter.» Betina så opp. «En sang? Jeg må synge?» Linnea nikket. «Ja. Hun ble levende av musikk en gang. Hun trenger en ny melodi.» Betina tok et dypt pust. «Men jeg synger ikke så fint...» Linnea strøk hånden over Betinas kinn. «Det handler ikke om å synge fint. Det handler om å synge med hjertet.» Betina smilte litt. «Det... kan jeg prøve.» Betina skrev alt ned i stor skrift: Trefiguren trenger: Solstråle, vindhilsen, vennskapsløfte. Statuen trenger: gledestund, sang og berøring fra en vokter. Da hun var ferdig, la hun boken ned i gresset. «Jeg kan klare dette, Linnea. Jeg kan hjelpe dere alle sammen.» Linnea nikket. «Jeg vet du kan.» Det var fortsatt sol ute, så Betina begynte med trefiguren. Hun løftet figuren opp i lyset. «Her, liten venn. Dette er solstrålen.» Solen glitret over figurens lille ansikt. Og...Et lite lys blaffet. Bare et øyeblikk. Som et blunk. Betina gispet. «Det virker! Jeg så det!» Linnea lo. «Ja. Solen kjenner henne.» Betina løp til det åpne området i hagen der vinden var sterkest. Hun holdt figuren opp. «Vind! Hun trenger deg! Si hei til henne!» Vinden blåste. Ikke hardt. Ikke kaldt. Men varmt. Og vennlig. Trefiguren rørte på en finger. Bare bittelitt. Betina skrek av glede: «Linnea! Hun rørte på seg!» Linnea lo og klappet i

hendene. «Hun våkner!» Betina satte seg på kne i gresset, holdt figuren som en liten baby, og hvisket: «Jeg lover å være din venn. Jeg lover at du aldri er alene. Du er en av oss.» En glød spredte seg i figurens bryst. Som et lite hjerte som fant rytmen sin igjen. Den natten, før klokken slo tolv, rørte Linnea på seg. Ikke mye. Bare litt – som om hun ikke klarte å vente. DING... DING... DING... Linnea våknet helt og gikk bort til Betinas seng. Ved siden av Betina lå trefiguren. Og den... pustet. Helt svakt. Men ekte. Linnea la hånden over figurens hjerte. «Du våkner. Hun hjelper oss.» Figuren rørte på en hånd – som et lite vink. Linnea smilte. «Snart er vi alle sammen igjen.» Neste morgen spratt Betina ut av sengen før bestemor rakk å rope «frokost!». Trefiguren lå ved siden av henne – varm, litt mer levende enn dagen før. Linnea satt på nattbordet, smilende med små glitrende øyne. «I dag,» sa Betina bestemt, «skal vi hjelpe statuen også.» Linnea tok hånden hennes. «Det er tid.» Betina gikk gjennom porten bak hekken, med Linnea, trefiguren og listen hun hadde skrevet. Statuen sto der som alltid, men i dag... ...så den mindre trist ut. Ringen rundt halsen glødet svakt. Mosen rundt den var grønnere. Og øynene hadde et bitte-lite lys. «Hei,» sa Betina mykt. «Nå er det din tur.» Vinden blåste rundt henne som et lite «lykke til». Betina husket listen: Gledestund. Sang. Berøring fra en vokter. «Først en gledestund,» sa Betina og satte seg rett foran statuen. Hun tok Linnea og trefiguren i fanget. «La oss fortelle en morsom historie!» Linnea lo litt og nikket. Betina begynte: «En gang var det en bitte-liten mus som hadde så store ører at hun snublet i dem!» Linnea lo. Betina lo. Trefiguren rørte litt på hånden. Og statuen... ...hadde et lite smil. Bare et bittelite et. «Du likte den, ikke sant?» sa Betina. «Det var gledestunden.» Hun strøk statuen forsiktig. «Nå kommer sangen...» sa Betina og kjente hjertet dunke. Hun var litt redd. Hun pleide ikke å synge foran andre. «Det gjør ingenting,» hvisket Linnea. «Hun trenger stemmen din, ikke perfeksjon.» Betina tok et lite pust. Hun sang stille: Lille venn, du står så stille, men jeg vet du lever inni her. Hør min sang, så blir du varme, kom tilbake, jeg er nær. Stemmen hennes skalv litt i starten. Men etter hvert ble den tryggere. Mykere. Modigere. Lyset rundt statuen glødet. Ringen rundt halsen lyste sterkere. Som en liten sol. Betina gikk nærmere og la hånden sin på statuens kalde steinarm. I det øyeblikket... Steinen ble varm. Veldig varm. Som et hjerte som våkner etter en lang søvn. Statuens øyne blunket. En gang. To ganger. Så pustet hun. Helt svakt. Betina gispet og holdt hånden for munnen. «Du lever! Du lever litt!» Statuen klarte ikke å snakke ennå, men hun løftet en hånd ...og tok Betinas. Varme fingre i varme fingre. Linnea gikk bort og tok statuens andre hånd. Trefiguren glødet i Betinas lomme. Magien sirklet rundt dem som små glitrende prikker. Statuen smilte. «Du er så vakker,» hvisket Betina. «Og

du er med oss igjen.» Statuen luktet av sol og gammel blomsterduft. Som et minne som våkner. Da de gikk tilbake mot epletreet, stoppet Betina. Hun snudde seg. Statuen sto der – varm, levende, og med et stille takknemlig blikk. En liten stein falt fra skulderen hennes. Ikke som noe som brakk... men som noe som hun ikke lenger trengte. Som om hun kastet av seg søvnen. Betina plukket opp steinen og la den i lommen. «Jeg skal ta vare på denne,» sa hun. Den natten våknet Linnea før klokken slo. Trefiguren sto ved siden av henne, varm og rolig. Statuen – den lille levende delen i tegningen – glødet i nattlyset. Linnea satte seg ved fotenden av Betinas seng. «Du gjorde det,» hvisket hun. «En av oss våknet. En til er på vei. Snart... er vi alle tre hele.» Hun så på Betina som sov. «Og da kan vi fortelle deg alt.» Linnea strøk Betinas hårlokk vekk fra ansiktet og la seg rolig tilbake. Neste morgen våknet Betina til en følelse hun ikke klarte å forklare. Det var noe i luften. Noe som kilte. Noe som vibrerte lett i brystet hennes. Hun satte seg opp i sengen og så seg rundt. Linnea satt på nattbordet. Trefiguren sto ved siden av henne, varm og glødende. Og tegningen av statuen... ...beveget seg. Ikke mye. Bare litt. Som om statuens lille, magiske selv prøvde å strekke seg. Betina holdt pusten. «Dere... dere våkner alle sammen,» hvisket hun. Linnea smilte. «Det gjør vi. Og det er takket være deg.» Da Betina kom ut i hagen, hørte hun lyder hun aldri hadde hørt før: Epletreet dunket roligere, som et hjerteslag av takknemlighet. Blomstene raslet som små hvisk. Vinden danset rundt beina hennes. «Hele hagen... er glad,» sa Betina stille. Linnea sto på skulderen hennes nå, som en liten venn som holdt balansen. «Den kjenner at vi snart er hele igjen,» sa dukken mykt. Bak hekken lød en ny lyd. Ikke vond. Bare varm. En lav hmmm... som en sang uten ord. Betina kjente hjertet hoppe. «Det er statuen!» ropte hun og løp mot porten. Da hun kom dit, sto statuen lysere enn før. Huden av stein var nesten rosa i solen. Ringen rundt halsen hennes glødet svakt. Og øynene... De var ikke bare åpne. De glitret. «Du våkner enda mer!» sa Betina og tok statuens hånd. Da skjedde det: Statuens hånd klemte tilbake. Mykt. Riktig. Vennlig. Betina ble helt stille. «Du... du kan bevege deg!» Statuen nikket. Litt langsomt, som en som lærer det på nytt. Linnea hoppet ned fra Betinas skulder og gikk bort til statuen. Statuen knelte ned og la pannen sin lett mot Linneas. Det glødet rosa og blått mellom pannene deres. Betina følte det i magen: Dette var et vennskap som hadde ventet lenge. «Trefinnen også,» sa Betina og tok trefiguren ut av lommen. Hun holdt den mot statuen. Et tredje lys – grønt – blandet seg inn. Alle tre fargene blandet seg. Rosa. Blått. Grønt. Og midt i fargesirkelen sto Betina. Lysene snurret rundt dem som myke silkebånd. Epletreet sukket. Vinden jublet. Og jorden under dem glødet. «Dere er tre deler av samme vennskap,» sa Betina. «Tre biter av én historie.» Linnea

nikket. «Og du er den som bandt oss sammen igjen.» Statuen, som fortsatt var mer stein enn menneske, rakte ut armen og strøk Betinas kinn med en fingerytelse. Ikke hardt. Ikke kaldt. Men varmt og lett. Som en takknemlig berøring. Trefiguren rørte på armen og lente seg mot Betinas hjerte. Plutselig startet noe rart: Det var som om hele hagen sang. Ikke en melodi Betina kunne kjenne igjen – men en sang laget av vind, blader, små gnister av lys og varme fra jorden. «Hva er dette?» spurte Betina lavt. Linnea svarte: «Det er vokterens sang. Hagen synger når magien er hel.» Betina kvapp litt. «Betyr det... at jeg gjorde det riktig?» Statuen tok Betinas hånd og nikket. Trefiguren lyste. Og Linnea sa :«Du har gjort mer enn riktig. Du har gjort det ingen trodde var mulig.» Det glødet under Betinas hjerte. Ikke vondt. Ikke skummelt. Bare sterkt. Hun tok hånden til brystet. «Hva... hva er dette?» Linnea la sin lille hånd der også. «Det er vokterlyset som vokser. Fordi du har hjulpet oss alle tre .Nå følger du i Livas fotspor.» Betina så ned på den lille boken fra treet. Den åpnet seg av seg selv. Og på den neste tomme siden sto det nå tre ord: «Vokteren våkner helt.» Betina så opp. «Betyr det at... jeg skal lære mer?» Linnea smilte bredt. «Mer enn du tror.» Den natten, før klokken slo tolv, våknet Linnea igjen. Men denne gangen... våknet noen flere. Statuen reiste seg sakte fra stedet ved hekken. Trefinnen krøp nærmere Betinas seng. Da klokken slo: DING... DING... DING... Alle tre var våkne. Linnea så på Betina. «Snart vil hun vite alt,» sa hun stille. Trefinnen nikket. Statuen smilte. Og lyskrystaller dalte ned rundt dem. Som om magien sto klar til neste steg. Det var midnatt. Men denne natten var annerledes enn alle andre .For første gang var alle tre vennene våkne samtidig: Linnea, myk og levende. Trefiguren, varm og glitrende. Statuen, halvt stein – halvt menneske. Betina sov fredelig. Men rundt henne var rommet fylt med små, dansende lys – som om magien pustet stille. Linnea gikk nær sengen og hvisket: «Se på henne. Hun blir sterkere hver dag.» Statuen nikket. Hun kunne ikke snakke ennå, men øynene hennes lyste av kjærlighet. Trefiguren løftet armen og pekte på Betinas bryst – der en liten glød pulserte som et hjerte av lys. Linnea la en hånd over Betinas hjerte. Gløden under pyjamasen hennes ble sterkere. «Snart vil hun kunne høre oss om dagen også,» sa Linnea. Statuen la sin varme steinhånd over Betinas andre hånd. Trefiguren satte seg på puten og lente seg mot Betinas kinn. Lyset i rommet ble sterkere. Flytende. Stille. Som en drøm som våkner helt. Plutselig samlet lysene i rommet seg rundt de tre små vokterne. Tre lys – rosa, grønt og blått – løftet seg som små stjerner. Linnea hvisket: «La oss gi henne en gave. Den hun trenger neste.» Statuen holdt frem ringen hun bar. Trefiguren strakte frem en liten trebit som glødet. Linnea holdt frem hånden sin – en liten hånd full av magisk varme. Lysene smeltet sammen. En ny

glød dannet seg i luften. Den formet seg til... En liten krystall. Formet som en dråpe. Mildt rosa og varm. Den landet stille på Betinas pute. «Til henne,» sa Linnea. «Når hun våkner.» Betina rørte på seg i søvne. Hun mumlet noe utydelig. Linnea bøyde seg frem. «Hva drømmer hun om?» Statuen la øret nær Betinas munn. Så smilte hun svakt. Trefiguren hvisket: «Hva sa hun?» Statuen pekte på hjertet sitt. Og Linnea forstod: «Hun drømmer om... oss.» Magien rundt dem glødet enda sterkere. Da solen steg over hagen, forsvant de små lysene – slik magi alltid gjør når dagen kommer. Linnea satte seg på nattbordet. Trefiguren la seg ved puten. Statuen gikk tilbake mot hjørnet av rommet, litt skjult i skyggen... men mer levende enn i går. Da Betina gned søvnen ut av øynene, la hun merke til noe med en gang: En rosa glød på puten. «Hva er dette?» spurte hun og løftet den lille krystallen. Den var varm. Den hadde form som en liten dråpe. Og den duftet som blomster og regn. Linnea så på henne, mild og glad. «Det er til deg,» sa hun. «Fra oss alle tre.» Betinas øyne ble store. «Fra... dere?» Linnea nikket. «Du trenger den for det som kommer nå.» Betina svelget. «Hva kommer nå?» Før Linnea rakk å svare, skjedde noe i hagen: Epletreet sukket høyt. Blomstene glødet. Vinden blåste i en perfekt sirkel rundt treet. Betina gikk til vinduet. «Hagen... kaller meg.» Linnea nikket. «Ja. Nå begynner neste del av reisen, Betina.» «Hva handler den om?» spurte Betina med store øyne. Linnea tok hånden hennes. «Om å finne det som mangler.» Betina så ned på krystallen. «Hva mangler? Alt virker jo levende nå.» Linnea så mot vinduet. «Noe større. Noe dypere. Noe som selv vi ikke kunne vekke.» Betina pustet sakte. «Er det... noe farlig?» Linnea ristet rolig på hodet. «Ikke farlig. Bare... viktig.» Betina tok krystallen, nøkkelen, steinen, fjæren og boken og løp ut i hagen. Alle tre små vokterne fulgte henne. Hagen glødet. Jorden dirret. Treet ventet. Og et nytt lys – et stort lys – samlet seg høyt oppe i grenene. Linnea tok Betinas hånd. «Er du klar?» Betina så på henne, trygg og spent på én gang. «Ja,» sa hun. «Jeg er klar.» Betina stod under epletreet. Lyset høyt oppe blant grenene glitret som en stor, stille stjerne. Ikke hvitt. Ikke gult. Men en blanding av alle farger – som en regnbue som hadde lagt seg til å sove. Linnea sto ved siden av henne, levende og liten. Statuen stod på Betinas høyre side, mer menneskelig enn noen gang. Trefiguren satt på Betinas venstre hånd, varm og rolig. «Hva er lyset der oppe?» spurte Betina. Linnea svarte stille: «Det er treet eldste hemmelighet.» Betina tok et lite skritt frem. «Hva betyr det?» «At treet vil vise deg noe som bare vokteren får se.» Plutselig begynte lyset i tretoppen å synge. Ikke ord. Ikke toner Betina kjente. Mer som en stjernesum – et mykt, glitrende “mmmm” som fylte magen hennes med varme. «Hører dere det?» hvisket Betina. Trefiguren nikket og la en hånd på hjertet sitt. Statuen la en hånd på Betinas skulder. Linnea

glødet. «Det betyr at du kan komme,» sa Linnea. «Treet åpner seg.» Fra stammen... vokste plutselig noe ut. En stige. Av lys, blomster og bark. Den strakte seg oppover som en vennlig invitasjon. Betina sperret øynene opp. «Jeg... jeg skal klatre opp?» spurte hun. Linnea nikket. «Ikke vær redd. Treet vil ikke la deg falle.» Statuen tok Betinas hånd og la den på stigen. Den var varm. Myk. Sikker. Trefiguren danset litt, som om hun var utålmodig. «Dette er viktig,» sa Linnea. «Det du finner der oppe... handler om alt.» Betina begynte å klatre. Stigen holdt henne som om den var levende. Grenene flyttet seg litt for å gi henne plass. Bladene strøk kinnet hennes som små hilsener. «Dette er litt som å klatre opp i en klem,» sa hun mens hun lo mykt. Linnea smilte. Trefiguren glødet. Statuen, som ikke kunne klatre, så henne opp med et stolt blikk fra bakken. Oppover. Oppover. Oppover. Helt til hun nådde det hun hadde sett nedenfra: Lyset. Der, midt mellom grenene, hang en glødende kule av lys. Størrelsen var som et stort eple. Men det var ikke et vanlig eple – det var laget av ren magi. Betina strakte frem hånden. «Er det... treet's hjerte?» hvisket hun. Linnea nikket fra stammen under henne. «Ja. Magihjertet. Det som holdt alt levende i gamle dager.» Betina strøk hånden nærmere lyset. Det summet. Var varmt. Snilt. «Hva vil det?» spurte Betina. Linnea svarte rolig: «Det vil spørre deg noe.» Da Betina rørte ved magihjertet, hørte hun en stemme. Ikke høy. Ikke redd. Bare gammel. Varm. Og full av visdom. Stemmen sa: «Lille vokter... vil du bære magien videre?» Betina ble helt stille. Helt rolig. Helt varm. «Bære den?» spurte hun. «Hvordan da?» Epletreet's stemme fortsatte: «Med vennlighet. Med mot. Med omsorg. Med et hjerte som ditt.» Betina så ned på Linnea, på trefiguren, på statuen. Hun så på hagen. På lyset. På alt hun hadde fått være med på. Og hun visste svaret. Betina tok et dypt pust og la begge hender på magihjertet. «Ja,» sa hun stille. «Jeg vil bære magien. Jeg vil passe på dere. Jeg vil være vokteren deres.» Lyset rundt henne eksploderte i en glitrende regnbue. Alle grenene glødet. Blomstene ute i hagen spratt opp som små jubelrop. Vinden danset i luften. Linnea ropte nede fra bakken: «Betina! Du gjorde det! Du ga vokterløftet!» Magihjertet smeltet inn i hånden hennes – som en liten varme som reiste inn i hjertet. Betina kjente det. Hun var ikke bare en venn av hagen nå. Hun var vokteren. Da Betina klatret ned igjen, glødet hele hagen. Lyset fulgte henne. Treet sukket av glede. Linnea tok armene rundt henne. «Nå er du helt klar. Nå begynner den siste delen av vår historie.» Betina holdt den nye glødende varmen i brystet. «Hva er den siste delen?» spurte hun. Linnea tok Betinas hånd. «Å finne magiens siste hjem.» Hagen glødet stille etter at Betina hadde gitt vokterløftet. Luften var varm som en sommerkveld. Bladene danset som lykke. Og jorden under føttene hennes var myk og levende. Betina kjente det i brystet –

den nye, varme gløden. Som en liten sol hun bar med seg. «Hva betyr det egentlig?» spurte hun Linnea. «At jeg har vokterlyset i meg nå?» Linnea smilte og tok Betinas hånd. «Det betyr at du kan føre magien videre. At du kan høre hagen når den snakker. Og at du kan åpne dører ingen andre ser.» Betina blinket. «Dører...? Hvor er de?» Trefiguren glødde i lommen hennes. Statuen, som hadde blitt stående i solen, løftet hånden og pekte. Ikke til treet. Ikke til huset. Men til noe Betina aldri hadde sett ordentlig før: En gammel steinmur bak epletreet. Betina listet seg bort til steinmuren. Den hadde alltid vært der, men hun hadde aldri tenkt over den. Den så bare ut som en vanlig, gammel hagemur. Men i dag... ..glitret den svakt. Som om den pustet. «Jeg har aldri sett den lyse før,» sa Betina forbløffet. Linnea nikket. «Det er fordi magien i deg vekket den. Den ventet på deg.» Betina gikk nærmere. Trefiguren begynte å riste litt i lommen. Statuen la hånden sin på Betinas skulder. «Det er her,» hvisket Linnea. «Magien sitt siste hjem.» Betina strøk hånden langs steinene i muren. De var varme. Som om en sol gjemte seg bak dem. Plutselig blinket armbåndet på håndleddet hennes. Tre ganger. blink-blink-blink «Det betyr noe,» sa Betina. «Men hva?» Nøkkelen i lommen dirret. Steinen glødde. Fjæren danset. Betina holdt nøkkelen mot steinmuren. Et stille klikk hørtes. En sprekk glødde. Så en til. Og en til. Muren åpnet seg – som en hemmelig dør som hadde ventet i mange år. Bak døren var en liten gang. Mørk, men ikke skummel. Statsuen gikk inn først. Huden hennes glødde svakt som en lykt. «Følg henne,» sa Linnea. Betina nikket med store øyne. «Kom,» sa hun. «Dette er vår neste hemmelighet.» Gangen åpnet seg til et lite, skjult rom. En hage – inni hagen. Der var det: Små blomster som lyste som lanterner. En dam som glitret som flytende sølv. En bue av krystallklar bark. Og midt i det hele: En steinsirkel med et tomt hull i midten, bBetina gispet. «Hva er dette stedet?» Linnea holdt pusten litt. «Dette,» sa hun mykt, «er magiens hjem. Her vokste alt. Her ble vi skapt. Her bodde Liva – den første vokteren.» Betina gikk sakte fremover. «Det ser... trist ut,» sa hun. «Som om det savner noe.» Linnea nikket. «Ja. Det mangler sin siste del.» Trefiguren strøk håndflaten over steinsirkelen. En svak glød lyste opp. Statuen rørte ved samme sted. Gløden ble sterkere. Linnea la hånden sin over deres. Gløden skiftet farge. Og så la Betina hånden sin der også. Steinsirkelens midte begynte å gløde. Som et hjerte som endelig fikk rytme igjen. «Hva skal være her?» spurte Betina. Linnea så på henne. «Det... er det du må finne. Den siste delen. Den siste nøkkelen. Den som binder alt sammen.» «Hva er det for noe?» spurte Betina. Linnea svarte ikke. Hun bare så på Betina med varme øyne. «Det er noe bare du kan finne. Ingen andre.» Senere den natten, før Betina sovnet, satt alle tre voktervennene rundt henne. Linnea sa: «I morgen begynner letingen. Ikke etter noe stort. Ikke etter noe farlig.

Men etter noe som har ventet på deg... her i hagen.» Trefiguren la hodet mot Betinas kinn. Statuen knep hånden hennes. «Vi er med deg,» sa Linnea. «Hele veien.» Betina lukket øynene. For første gang kjente hun ikke undring. Ikke redsel. Bare ro. «Jeg finner det,» hvisket hun. «Hva det enn er.» Betina våknet tidlig neste morgen. Solen hadde så vidt stukket nesa ut bak skyene, men hagen var allerede våken – som om den gledet seg. Linnea satt ved puten hennes, smilende. Trefiguren sto i fotenden av sengen, varm og litt spent. Statuen lente seg mot veggen, levende og rolig. «I dag,» sa Linnea med en myk stemme, «skal vi lete.» Betina satte seg opp. «Etter hva? Dere sier ikke hva det er.» Linnea ristet på hodet. «Fordi du må finne det med hjertet. Det er noe du allerede kjenner... men du vet det ikke enda.» Betina tok krystallen hun hadde fått i går. Den var fortsatt varm som en liten sol. «Da følger jeg hjertet mitt,» sa hun og smilte. Linnea nikket. «Det er akkurat det voktere gjør.» Da Betina kom ut i hagen, merket hun det med en gang: Alt i hagen så på henne. Ikke på en skummel måte. Mer... forventningsfullt. Blomstene lente seg i samme retning. Gresset bøyd seg litt. Og vinden snurret rundt beina hennes som om den dyttet henne. «Vinden sier noe,» sa Betina og lukket øynene. Suset ble til små ord: ...her.....nær.....følg...Betina tok et skritt. Så ett til. Og vinden fulgte. «Kom,» sa hun. «Jeg tror jeg vet hvor.» Linnea klatret opp på skulderen hennes. Statuen gikk stille etter. Trefiguren danset i hånden hennes som en liten gnist av liv. Snart sto de ved dammen – den lille dammen hvor Betina fant Linnea aller første gang. Dammen var stille som et speil. Sivene lente seg mot henne, som gamle venner som ville viske hemmeligheter. Betina satte seg på huk. «Her fant jeg deg,» sa hun og strøk Linnea over håret. Linnea nikket. «Og derfor måtte vi hit igjen. For dette er stedet hvor magien begynte å gå i dvale.» Betina tittet ned i vannet. «Hva... hva ligger der?» sa hun plutselig. For i vannet var det en glød. Først svak. Så sterkere. Som et lite lys som prøvde å nå overflaten. «Jeg ser noe!» sa Betina. Linnea smilte bredt. «Følg hjertet ditt.» Betina dyppet hånden forsiktig i dammen. Vannet var varmt – ikke kaldt som vanlig. Som om dammen holdt på en hemmelighet. Fingrene hennes traff noe mykt. Ikke en stein. Ikke en fisk. Mer som...et silkebånd. Hun grep forsiktig rundt det. «Jeg fant noe!» ropte hun. Hun trakk det sakte opp. Vannet dryppet av noe lite og vakkert. Et bånd. Et gammelt, falmet bånd. Lys rosa. Med en liten gullblomst sydd inn i stoffet. Betina stirret. «Hva er dette?» Linnea la hånden sin over munnen. «Betina... det er Livas bånd.» Betina knep øynene sammen. «Livas...? Den første vokterens?» Linnea nikket, og øynene hennes glitret. «Hun brukte det alltid i håret sitt. Da hun forsvant... forsvant båndet også. Uten det var magien aldri hel.» Betina så ned på båndet som lå i hendene hennes som en sovende sommerfugl.

«Dette... var det som manglet i steinsirkelen?» spurte hun. Linnea smilte. «Ja. Dette er den siste nøkkelen.» Plutselig begynte båndet å gløde. Sakte. Varmt. Som om det våknet etter en lang søvn. Trefiguren glødde tilbake. Statuen løftet hånden sin. Fuglene i trærne sang en høy, glad melodi. «Betina,» sa Linnea, «du må ta det tilbake til magiens hjem. Til steinsirkelen. Der vil du se hva det betyr.» Betina nikket. Forsiktig som om hun holdt noe levende, la hun båndet mot hjertet. «Jeg passer på det,» lovet hun. «Jeg mister det aldri.» Båndet glødde sterkere – som om det svarte: Jeg vet. Den natten, før Betina sovnet, lå båndet på puten ved siden av henne. Linnea, trefiguren og statuen satt rundt sengen hennes. Linnea hvisket: «Magien er nesten hel. Bare ett skritt igjen.» Trefiguren glødde grønt. Statuen la hånden forsiktig på Betinas fot. «I morgen,» sa Linnea, «skal alt endres.» Betina sovnet med et lite smil. For hun hadde følelsen av at noe stort ventet henne – men ikke noe å være redd for. Noe godt. Noe varmt. Noe som ville gjøre hagen hel for alltid. Neste morgen våknet Betina med en varme i brystet som nesten kilte. Ikke som vanlig spenning. Mer som om hjertet hennes visste at noe viktig ventet. Det rosa båndet fra dammen lå ved siden av henne. Det glødde svakt, som et lite sukk av glede. Linnea satt på nattbordet, våken og klar. Trefiguren sto ved siden av henne. Statuen lente seg rolig mot veggen, levende som en myk skygge. «Er du klar?» spurte Linnea mildt. Betina nikket. «Ja. Vi skal til steinsirkelen.» Da Betina gikk ut i hagen, var det som om hele hagen ryddet vei for henne: Gresset delte seg som en liten sti. Blomstene bøyd seg i retning av steinmuren. Vinden blåste sakte, som om den hvisket: Kom... kom... kom... Betina kjente båndet i hånden vibrere – mykt, som et hjerteslag. «Det gleder seg,» sa Linnea. «Akkurat som oss.» Steinmuren åpnet seg like lett som i går. Betina gikk inn med Linnea på armen, trefiguren i lomma og statuen ved siden av henne. Lyset i gangen blinket svakt i rosa, blått og grønt – fargene til de tre små vokterne. «Den kjenner oss,» sa Linnea og smilte. Betina følte seg aldri redd her inne. Det var som å gå inn i en gammel hemmelighet som var glad for å se henne. Da de kom frem til den hemmelige hagen, var den annerledes enn sist: Dammen glitret sterkere. Blomstene lyste klarere. Jorden luktet varmere. Og steinsirkelen... ...pulserte som et hjerte. Betina gikk sakte bort. «Tror dere dette virkelig er den siste delen?» spurte hun. Trefiguren i lommen hennes nikket. Statuen la hånden sin på steinen. Linnea stepper forsiktig fremover. «Ja,» sa Linnea. «Dette er Livas bånd. Dette er vokterens vennskapsgave. Magien kan ikke være hel uten det.» I midten av steinsirkelen var det det lille, tomme hullet. Betina holdt pusten. «Skal jeg...?» Hun pekte mot hullet. Linnea nikket. Betina tok båndet mellom fingrene. Det glødde mykt – som hvis en gammel venn smilte. Så la hun det sakte ned i hullet.

Et øyeblikk skjedde ingenting. Så— WHOOSH!. Lyset steg opp fra steinsirkelen. Ikke skarpt. Ikke skummelt. En varm fontene av rosa, grønt og blått. Fargene danset rundt Betina som små vennlige sommerfugler. Statuen glødde sterkt. Trefiguren glødde. Linnea glødde. Og hagen... sang. Høyt. Klart. Vakkert. En sang som var eldre enn alle ord Betina kunne. Noe begynte å skje med de tre vennene: Trefiguren strakte armene sine, og små biter av tre falt av som tørre blader. Under dem var myk, levende hud. Grønne øyne blinket som dugg. Statuen mistet de siste bitene av stein. Huden under var varm som sol. Hun pustet dypere. Leppene hennes formet et ord. Linnea glødde så mye at Betina måtte holde hånden foran ansiktet. Når lyset roet seg, sto Linnea der – litt større, litt mykere, helt levende. Betina gispet. «Dere... dere er hele!» Linnea lo. «Takket være deg.» Trefiguren tok Betinas hånd. Statuen la en varm hånd på skulderen hennes. «Nå,» sa Linnea, «kan vi fortelle deg den siste hemmeligheten.» Betina sto midt i steinsirkelen. Lyset roet seg. Hagen pustet. Linnea gikk frem og tok begge Betinas hender. «Du er ikke bare en vokter fordi treet valgte deg,» sa hun. Trefiguren nikket. Statuen smilte varmt. «Du er vokter,» fortsatte Linnea, «fordi du har Livas blod i deg.» Betina frøs. «Mener dere... mormor Liva... hun var...?». Linnea rørte ved båndet. «Ja. Hun var vokteren før deg.» Betina holdt pusten. «Så... dette er min arv?» Linnea nikket, mild og stolt. «Du er den nye vokteren, Betina. Og nå som magien er hel, kan hagen vokse for alltid.» Da Betina la seg den kvelden, kom alle tre voktervennene og satte seg ved siden av henne. Linnea hvisket: «Du fant alt. Du gjorde oss hele. Og du vekket hagen.» Statuen la hånden sin på Betinas fot. Trefiguren sovnet ved hennes skulder. Betina smilte søvnig. «Men... hva skjer nå?» Linnea svarte: «Nå begynner en ny tid. En tid der du er vokteren, og vi... er ved din side.» Betina sovnet med den varmeste, tryggeste følelsen hun noen gang hadde kjent. Da Betina våknet, kjente hun det med én gang: Hagen sang ikke bare for henne. Den ventet på henne. Som om alt levende holdt pusten og sa: «Nå begynner det.» Solen skinte mykt gjennom vinduet. Krystallen på nattbordet glødde rolig. Det rosa båndet lå foldet ved siden av hodeputen, som en liten blomsterfugl som sov. Linnea satt på puten, levende og småtrøtt. Trefiguren strakte armene sine i et lite morgenstrekk. Statuen sto ved vinduet og så ut, som en stille voktervakt. «God morgen, Betina,» sa Linnea med en myk stemme. Betina smilte stort. «God morgen! Dette er min første dag som... vokter!» Trefiguren klappet små hender. Statuen nikket stolt. Da Betina kom ut i hagen, oppførte alt seg annerledes enn før: Blomstene åpnet seg i det hun gikk forbi. Gresset glitret som om duggdråpene vinket til henne. Epletreet sukket – en dyp, glad lyd. Fuglene satte seg i grenene og sang en liten voktermelodi. Betina snudde seg til Linnea. «Skjer dette... fordi

jeg er vokteren?» Linnea nikket. «Ja. Hagen ser deg nå. Ikke bare som Betina... men som vokteren Betina.» Betina ble litt rød i kinnene. «Det høres stort ut.» «Det er stort,» sa Linnea. «Men du er helt riktig for jobben.» Trefiguren dro Betina i skjorteermet. «Hva er det?» lo Betina. Trefiguren pekte mot en liten blomst ved stien. Den så litt nedtrykt ut. Bladene var slappe. Betina satte seg på kne. «Å, lille venn... er du trist?» Blomsten ristet litt. Som et lite nei. Eller kanskje et ja. Vinden hvisket: ...tørst... Betina smilte. «Åh! Du trenger vann!» Hun løp etter vannkannen som sto ved veggen og helte litt rundt blomsten. Blomstene rundt glitret. Epletreet sukket mykt. Trefiguren klappet. «Det var min første vokterjobb!» sa Betina, stolt som en sol. Linnea lo. «En veldig fin en.» Plutselig rørte statuen på seg – mer enn før. Hun gikk, langsomt men sikkert, bort til en busk. Hun pekte på noe mellom grenene. Betina gikk etter. «Hva er det du vil vise meg?» Hun kikket inn i busken. Der, på en liten kvist, satt en fugleunge. En bitte-liten, myk, gul fjærball. Den pep med en svak, forsiktig pipelyd. «Oi!» sa Betina. «Den har falt ut av reiret sitt.» Statuen nikket sakte. Betina kjente hjertet sitt bli varmt. «Da hjelper vi den!» Betina tok fugleungen forsiktig i begge hender. Den var varm og myk og litt redd. «Shh... det går bra,» sa hun. «Jeg er vokteren.» Fugleungen roet seg. Linnea klatret opp i nærmeste gren og fant et lite rede som hadde tippet litt på skakke. «Der! Det er hjemmet dens!» ropte hun. Betina løftet fugleungen opp. Statuens store, varme hender støttet Betina så hun ikke snublet. Trefiguren holdt en liten pinne for å vise vei. Betina satte fugleungen trygt tilbake i reiret. Mor-fuglen kom med en gang og sang en liten, glad trille. «Vi gjorde det,» sa Betina. Hagen glitret. Epletreet ristet på grenene sine. Noe falt ned i gresset. Betina plukket det opp. En liten nøtt. Ikke en vanlig nøtt heller. Den var formet som et lite hjerte og hadde en svak rosa glød. «Hva er dette?» spurte Betina. Linnea gikk bort. «Det er en takk fra treet,» sa hun. «En liten voktergave.» Betina la den i lommen. «Den skal jeg passe på.» Senere den dagen satt Betina og bestemor ved bordet og spiste pannekaker. Bestemor kikket på henne. «Du virker så glad i dag. Hva har du gjort i hagen?» Betina smilte bredt. «Jeg har... hjulpet noen.» Bestemor lo mildt. «Det pleier du jo alltid å gjøre.» Betina tok en bit pannekake og humret. «Jo... men i dag hjalp jeg en blomst og en fugleunge... og så fikk jeg en nøtt.» Bestemor løftet øyenbrynet. «En nøtt?» «En veldig spesiell nøtt,» sa Betina og la hånden over lommen. Bestemor strøk henne over håret. «Du har alltid sett ting jeg ikke kan se, Betina.» Betina smilte. Hvis du bare visste, tenkte hun. Den natten våknet ikke Linnea alene. Alle tre voktervennene kom til Betinas seng. De satt rundt henne, små og varme. Linnea hvisket: «Hun gjorde en god jobb i dag.» Trefiguren nikket. Statuen la hånden på Betinas dyne. «Snart,» sa

Linnea, «skal hun lære om vokterens største kraft.» «Hva er det?» spurte trefiguren. Linnea smilte. «Magien som vokterens hjerte selv kan skape.» Betina snudde seg i søvnen og klemte puten. Lyset rundt dem glødde mykt. Som om morgendagen bar noe stort. Betina våknet av en merkelig følelse. En god følelse. Som en varme som kilte henne i magen. Som en sommerbrise inni brystet. Hun satte seg opp og så rundt seg. Linnea satt på nattbordet, allerede våken. Trefiguren sto og gynget litt fra side til side. Statuen sto ved vinduet og stirret ut mot hagen, rolig og sterk. «God morgen!» sa Betina og strakte armene i været. Linnea smilte stort. «God morgen, vokteren.» Betina rødmet litt. Hun var fortsatt ikke helt vant til å høre det. Da Betina kom ut i hagen, merket hun det med én gang: Hagen var annerledes. Ikke på en stor måte... men på en stille, hemmelig måte. Blomstene glødde litt mer. Gresset føltes mykere under føttene. Epletreet hadde en ekstra dyp dunkelyd, som et hjerte med glede. Betina la hånden på brystet. Der, under pyjamasen, glødde vokterlyset. «Det føles... som om noe prøver å vokse,» sa Betina. Linnea nikket. «Det er hjertemagien din.» Betina sperret øynene opp. «Hjertemagi? Finnes det?» «Ja,» sa Linnea. «Men bare voktere kan bruke den. Og du er klar til å prøve.» Statuen, trefiguren og Linnea samlet seg rundt Betina. De sto i en liten sirkel i gresset. Linnea holdt Betinas hender. «Hjertemagi er den kraften som ikke kommer fra trær, fjær, nøkler eller steiner.» Trefiguren nikket. «Den kommer fra deg.» Statuen la hånden over hjertet sitt og smilte. Betina fokuserte. «Hva kan hjertemagi gjøre?» Linnea svarte: «Hjertemagi vekker. Reparerer. Hjelper. Den er det sterkeste en vokter har – men også det mildeste.» Betina nikket. «Hvordan bruker jeg den?» Trefiguren pekte plutselig mot noe i gresset. Et lite blad hadde knekt. Ikke mye, men nok til at blomsten den satt på hang slapt. Betina gikk bort. «Stakkars liten,» sa hun. «Den må være vondt.» Linnea smilte. «Dette er den perfekte starten.» Betina satte seg ned i gresset. «Hva gjør jeg?» Linnea satte seg ved siden av henne. «Du gjør det hjertet ditt sier. Ikke mer. Ikke mindre.» Betina tok det knekte bladet mellom fingrene. Hun lukket øynene. Hun tenkte på da hun reddet fugleungen. På da hun fant båndet. På da hun våknet voktermagien. Alt det som fikk hjertet hennes til å føles stort og varmt. Og noe begynte å skje. Betinas bryst glødde. Ikke sterkt. Ikke kraftig. Men mildt. Som en liten sol som bare vil være snill. En liten stråle av rosa lys gikk fra hånden hennes og ned i bladet. Det var stille. Helt stille. Så: Bladet rettet seg. Sakte. Forsiktig. Som en venn som reiser seg igjen etter å ha sovet. Blomsten glødde. Og gresset rundt dem danset. Betina gispet. «Jeg... jeg gjorde det!» Trefiguren hoppet opp og ned. Statuen smilte stort. Linnea kastet armene rundt Betina. «Du brukte hjertemagien din!» Betina lo. En varm, glad latter. Hele hagen reagerte. Fuglene sang.

Blomstene åpnet seg. Vinden formet en snurr rundt Betina. Epletreet sa en dyp, rungende: Duuuuunk. Betina reiste seg og la hånden på hjertet sitt. «Jeg klarte det...! Jeg fikk noe til å vokse med magi!» Linnea tok hånden hennes. «Det vil du gjøre mange ganger. For voktere skaper magi med hjertet – ikke bare med ting.» Akkurat da åpnet bestemor kjøkkendøren. «Betina?» ropte hun. «Jeg hørte en lyd som jeg ikke har hørt siden jeg var barn... alt vel?» Betina snudde seg fort. «Alt er bra, bestemor!» Bestemor smilte, men blikket var rart. Som om hun så noe glimte i hagen. Som om hun husket noe hun egentlig hadde glemt. «Merkelig,» mumlet hun og gikk inn igjen. Betina så på Linnea. «Tror du bestemor begynner å merke magien?» Linnea nikket. «Hun hadde vokteren i seg. En liten rest bor fortsatt inni henne.» Betina glødet litt i kinnene. «Kanskje... kanskje hun også kan føle den igjen.» Den natten våknet Linnea, trefiguren og statuen før klokken slo. De så på Betina som sov. Et lite rosa lys pulserte under dynen hennes. Rolig. Stødig. Linnea hvisket: «Hun har begynt å bruke den. Den sanne magien.» Trefiguren nikket. Statuen la hånden over Betinas. «Snart,» sa Linnea, «snart kommer den største prøven. Men jeg tror hun er klar.» Betina snudde seg i søvne og smilte. Og hagen glødet stille. Som om den passet på henne. Neste morgen våknet Betina av at noe kilte henne på nesen. Først trodde hun det var Linnea som tullet. Men da hun åpnet øynene, svevde den lille hvite fjæren fra hagen over henne. «Oi!» sa Betina og lo. «Du er tidlig ute.» Fjæren snurret rundt henne som om den prøvde å si noe. Linnea, trefiguren og statuen våknet med henne, og alle tre stirret på fjæren. «Den prøver å vise deg noe,» sa Linnea. «Hva da?» spurte Betina. Fjæren suste ut døra og inn i hagen. Betina spratt etter. Hagen var annerledes igjen. Men ikke slik som før. Denne gangen var det ikke glede. Ikke spenning. Det var... uro. Ikke vond. Men en vibrasjon i luften som om noe måtte skje snart. Betina så seg rundt. «Hva er dette for noe?» Linnea kom ved siden av henne. «Det betyr at noe i hagen trenger deg. Noe større enn en blomst eller en fugleunge.» Betina svelget. «Hva da?» Fjæren suste i sirkel rundt henne, stadig raskere. Så pekte den – ikke mot epletreet, og ikke mot dammen. Den pekte mot skogen. Den dype, grønne skogen bak hagen. Betina gispet. «Skogen? Jeg har aldri gått inn der alene.» Trefiguren glødet. Statuen la en varm hånd på Betinas skulder. Linnea tok Betinas hånd og smilte mykt. «Du er ikke alene nå.» Betina gikk mot skogkanten. Og noe merkelig skjedde: Bladene rundt henne glødet svakt. Sivene bøyd seg. Selv småsteinene under skoene hennes glitret. Det var som om hagen fulgte etter henne – som om magien strakte seg ut for å passe på henne. «Jeg trodde magien bare bodde i hagen,» sa Betina. Linnea ristet på hodet. «Magien har bodd her. Men nå som du har vekket den... kan den gå med deg.» Betina kjente en styrke

hun aldri hadde hatt før. Hun tok et skritt inn mellom trærne. Skogen var ikke mørk. Ikke skummel. Ikke tett. Den var... våken. Solstriper falt gjennom trærne og laget små lysflater i gresset. Fugler kvitret. Bladene raslet som små vennlige hender. «Hei, skog,» hvisket Betina. «Jeg er vokteren. Jeg vil hjelpe.» Trefiguren klatret opp på en grein og speidet fremover. Statuen gikk stødig, som om hun kjente hver sten. Linnea gikk hånd i hånd med Betina. Betina hørte noe. Ikke en lyd. En hvisking. ...hjelp... ...hjelp oss... «Hørte dere det?» spurte hun. Linnea nikket. «Det er skogens stemme.» Plutselig stoppet fjæren over et bestemt sted i gresset. Betina knelte. «Hva er det her?» Hun så en liten sprekk i jorden. Ikke bred. Ikke dyp. Men det glødde inni den. «Det er magi!» sa Betina. «Men... det sitter fast.» Linnea nikket. «Dette er skogens pust. Den har vært låst i mange år. Den trenger deg.» Betina kjente hjertet sitt dunke. «Hva må jeg gjøre?» Linnea tok Betinas hender og la dem over glippen. «Bruk hjertemagien din. Den er sterk nok nå.» Betina lukket øynene. Hun pustet dypt. Hun tenkte på alt hun hadde gjort: Klatret i epletreets lys, funnet båndet, vekket alle tre vennene, reddet fugleungen og hjulpet en blomst å gro. Alt det fylte hjertet hennes. Det glødde. Og lyset fra hjertet hennes gikk ned gjennom armene... ut i hendene... og ned i jorden. Glippen glødde kraftig. Trefiguren holdt pusten. Statuen så forventningsfull ut. Linnea smilte svakt. Så— POFF! En liten eksplosjon av lys. Ikke stor. Ikke høy. Men varm. Og plutselig spratt noe ut av bakken. Noe lite. Noe rundt. Noe som... levde. Betina holdt pusten. «Hva i all verden...?» Der, midt i gresset, sto en liten skikkelse: på størrelse med en kopp, med blader i håret, en barkvest. Og to store, brune, vennlige øyne «Eeehm... hei?» sa Betina forsiktig. Rotnissen ristet støvet av seg og så på henne. Så bukket den dypt. «Vokteren,» sa den med en pipete, glad stemme. «Endelig.» Betina ble stående helt stille. «Jeg... jeg vekket en rotnisse?» Linnea lo. «Ja. Og det er bare begynnelsen.» Den natten, i hagen, satt rotnissen sammen med Linnea, trefiguren og statuen. Betina sov. Hjertet hennes glødde. Skogen lyttet. Linnea sa: «Hun fant den første av dem. Flere sover fortsatt.» Statuen nikket. Trefiguren strøk rotnissen over hodet. Rotnissen smilte. «Vokteren vil finne oss alle,» sa han. Og hagen glødde i nattlyset. Som om den visste at en ny epoke hadde begynt. Betina stirret på den lille rotnissen som sto midt i gresset. Han så ut som en blanding av en konge, en baby og en liten gammel mann – med blader i håret og et smil som glitret. «Hei...» sa Betina og viftet forsiktig. «Jeg heter Betina.» Rotnissen bukket så dypt at han nesten tippet. «Ære å møtes, vokteren!» pep han. «Jeg heter Knipe! Eller Knappe! Eller Knupp! Jeg husker aldri helt...» Linnea lo så hun nesten falt av Betinas skulder. Trefiguren kniste. Statuen smilte varmt. «Knipe,» sa Betina. «Det er et fint navn.» Rotnissen løsnet et blad fra håret og

ga det til Betina. «En gave til vokteren!» sa han stolt. Bladet glødet i hånden hennes. Betina satte seg ned så hun var i øyehøyde med den lille nissen. «Hva er du?» spurte hun mildt. «Og hvorfor var du inni jorden?» Knipe ristet av seg gress og lo. «Åh! Jeg er en rotnisse! Vi passer på røtter, frø og alt som spirer. Men vi har sovet lenge... veldig lenge... helt siden voktermagien forsvant.» Betina svelget. «Sovet? Hele skogen?» «Nei nei nei!» svarte Knipe. «Bare oss rotnisser. Og bladpustere. Og barkbarn. Og steinsvake. Og froskelys. Og kanskje rislera...» «Rislera?» gjentok Betina. «De lager risling-lyder!» sa Knipe og ristet på kroppen så det raslet. «Men de er litt... eh... rare.» Trefiguren lo. Statuen lo uten stemme, men øynene hennes skinte. Betina tok Knipe forsiktig opp i hendene. «Så... er det flere som sover?» Knipe nikket alvorlig. «Mange. De trenger vokterlyset ditt for å våkne.» Knipe hoppet ut av hånden hennes og løp mot skogen. «Kom! Jeg skal vise deg noe!» Betina fulgte etter. Linnea satt på skulderen hennes. Trefiguren spratt gjennom gresset. Statuen gikk stille, men kraftfullt. Knipe stoppet ved et stort tre med kronglete røtter. «Her,» sa han. «De første spirevennene sover her.» Betina knelte ned. Under røttene glødet noe svakt. Et lys som prøvde å våkne, men trengte... noe mer. «Hjertemagi?» spurte Betina. Linnea nikket. «Ja. Men ikke alene. Denne gangen trenger du også båndet.» Betina tok frem Livas rosa bånd. Det glødet varmt og vennlig. Betina la hånden med båndet mot roten. Hjertet hennes glødet. Lys strømmet ned i jorden. Båndet glitret som rosa stjerneregn. Så— BRRRRRP! Noe spratt opp av bakken. Ikke én. Ikke to. Tre små rotnisser til! En grønn en. En brun en. En med blå blader i håret. Alle tre blinket overrasket i lyset. «Våååknaaaa!» ropte de i kor. Knipe hoppet rundt dem. «Se! Se! Vokteren har våknet dere også!» Betina lo så hun holdt seg på magen. Fugler fløy i sirkler over dem. Bladene danset. Jorden glødet. «Hvor mange rotnisser finnes det?» spurte Betina mens hun så på de små. De danset og rullet og lo. Linnea svarte: «Mange. De ble skapt av Liva for å passe på alt som vokser.» «Og nå... må jeg vekke alle sammen?» spurte Betina forsiktig. Knipe hoppet opp på en rot. «Ja! Men ikke i dag! I dag skal du møte oss.» De fire rotnissene samlet seg rundt Betina. «Vi kan hjelpe deg!» pep de. «Vi kan vise deg hvor resten sover!» «Vi vet alt om røtter!» «Og litt om maur.» Betina lo igjen. «Jeg er glad for at dere er her.» Plutselig ble rotnissene stille. Alle fire. Knipe løftet nesen i været. «Noe mer våkner...» hvisket han. Linnea holdt Betinas hånd. «Hva mener du?» spurte Betina. Rotnissene pekte samtidig. Mot en sti som gikk dypere inn i skogen. «Ikke bare rotnisser,» sa Knipe. «Noe større. Noe gammelt.» Betina ble litt kald i magen. «Er det farlig?» Knipe ristet på hodet. «Ikke farlig. Men det trenger deg. Vokteren må se det.» Statuen tok et skritt frem. Trefiguren klemte Betinas finger. Linnea strøk henne over

armen. «Vi går sammen,» sa Linnea. «Det er ingenting du skal gjøre alene.» Betina tok et stort pust. Så tok hun det første steget. Dypere inn i skogen. Der noe gammelt ventet. Noe som hadde sovet siden før bestemor ble født. Den natten så rotnissene på Betina mens hun sov. Linnea hvisket: «Hun er modig. Mye modigere enn hun vet.» Trefiguren nikket. Statuen la et teppe over Betina. Knipe sa lavt: «Det hun vil finne i skogen... det er større enn oss.» Linnea så på ham. «Ja. Men hun vil klare det.» Ut i hagen glødet epletreet rolig. Som om det ventet på morgendagen. Betina våknet tidlig, med rotnissene sittende i en liten klynge ved fotenden av sengen. Knipe vinket ivrig med et blad som om det var et flagg. «Vokter! I dag skal vi gå videre! Vi har kjent det hele natten! Noe stort gløder i skogen!» Betina gned søvnen ut av øynene. Linnea satt på puten, trefiguren gynget litt fram og tilbake i fanget hennes, og statuen sto ved døren – klar og trygg som alltid. «Skogen ropte i går,» sa Linnea. «I dag trenger den deg ekstra mye.» Betina reiste seg og tok på skoene. «Da går vi.» Skogen var fortsatt vennlig, men i dag var den stille på en annen måte. Ikke som om den sov, men som om den holdt pusten. Knipe og de andre rotnissene løp foran og stoppet brått ved en busk. «Her!» sa Knipe og pekte. «Dette er en gammel sti. Veldig gammel. Ingen har gått her siden Liva.» Betina åpnet munnen. «Vokteren Liva gikk her?» Knipe nikket dramatisk som om han fortalte en veldig viktig hemmelighet. «Dette var favorittstien hennes! Hun brukte den når hun skulle sjekke noe stort... noe som vokste dypt i skogen.» Betina kjente en kribling i magen. Som om en tråd bandt henne sammen med noen hun aldri hadde møtt, men som hun likevel kjente. «Da følger vi stien,» sa hun. Stien var smal, nesten skjult. Men akkurat nå glødet bladene som om de ville vise vei. Linnea plukket et glødende blad. «Disse lyser bare når en vokter nærmer seg,» sa hun. «Så de venter på meg?» spurte Betina. «Ja,» svarte statuen med et nikk. «De kjenner lyset ditt.» Etter en liten stund knelte Knipe plutselig ned og la øret mot bakken. De tre andre rotnissene gjorde det samme. De hørte. De lyttet. De gispte. «Det er... noe under oss,» sa Knipe. «Nå våkner det!» Betina kjente hjertet slå litt fortere. «Hva er det?» Knipe pekte mot en stor trestamme som lå falt over stien. «Bak den... der er noe gammelt. Noe med et stort hjerte.» Statuen gikk fram og la hånden på trestokken. Den var tung. Den var tykk. Og den hadde ligget der lenge. Men da Betina la sin hånd ved siden av statuens hånd... skjedde noe. Trestokken glødet. Og begynte å løfte seg. Ikke av styrke. Men av magi. Betina gispet. «Jeg... jeg gjorde det ikke alene!» Linnea nikket. «Nei. Skogen hjalp deg. Magien kjenner deg nå.» Trestokken trillet til siden og avslørte en åpning. En liten dal. Betina gikk inn. Det var vakkert her, men... alt var stille. For stille. Ingen fugler. Ingen vind. Ingen glød fra blomster. «Det er som

om alt sover igjen,» sa Betina forsiktig. Linnea knep øynene. «Ikke sover. Venter.» Betina snudde seg. «Venter på hva?» Rotnissene pekte alle mot midten av dalen. Der stod det noe halvveis begravd i mose. En stor, rund stein. Men ikke en vanlig stein. En stein med et ansikt. Et vennlig ansikt. Et gammelt ansikt. Et ansikt som smilte... selv om det sov. Betina tok et lite skritt nærmere. «Hva er det der?» Knipe sa med dyp stemme: «Det er en... skogkjempe.» Skogkjempen var stor som en liten hytte. Armer store som trestammer. Beina som røtter. Og i midten av brystet: Et tomt hull. Som om noe en gang hadde ligget der. «Hva skjedde med den?» hvisket Betina. Linnea så trist ut. «En skogkjempe finnes bare når skogen er sterk. Da voktermagien forsvant, falt de alle i dvale.» Betina satte seg forsiktig ved siden av kjempen. «Må jeg vekke den?» spurte hun. Knipe nikket. «Ja. Den må våkne for at skogen skal bli hel.» «Men hva trenger den?» spurte Betina. Statuen pekte på hullet i kjempen. «Den mangler sitt hjerte.» Betina kjente hjertet sitt hoppe. «Et hjerte? Hvor er det?» Knipe pekte mot Betinas lomme. Der lå den. Den lille hjerteformede nøtten treet hadde gitt henne dagen før. Betina tok nøtten sakte fram. «Var... dette skogkjempehjertet?» Linnea smilte. «Ja. Treet visste det. Den ga deg hjertet fordi du er vokteren.» Betina gikk mot kjempen. Nøtten glødet i hånden hennes. «Gjør jeg det riktig?» spurte hun. Linnea la hånden sin over Betinas. «Ja. For du gjør det med hjertet.» Betina la den glødende nøtten i hullet på kjempens bryst. Et øyeblikk var alt stille. Så— BOOME. Kjempen glødet. Jorden ristet. Lys spredte seg gjennom dalen som spirende røtter. Skogen våknet. Fugler sang. Blader danset. Blomster glødet. Og skogkjempen... åpnet øynene. Store, snille øyne. Han så på Betina. Og smilte. «Vokteren... du kom tilbake.» Betina holdt pusten. «Jeg... jeg gjorde det.» Den natten bar vinden en ny sang over hagen. Linnea, trefiguren, statuen og rotnissene satt rundt Betinas seng. «Hun vekket skogkjempen,» sa Linnea mykt. «Hun er sterk,» sa statuen. «Og snill,» sa trefiguren. Knipe satte seg på Betinas dyne. «Vokteren er tilbake,» sa han med stolthet. Epletreet glødet ute i mørket. Og noe stort, langt inne i skogen, pustet dypt og rolig. Da Betina kom ut i hagen neste morgen, var rotnissene allerede våkne og sprellende. Knipe danset rundt føttene hennes og vinket ivrig. «Vokter! Vokter! Kjempen vil snakke med deg!» Betina gned søvnen ut av øynene og lo. «Allerede? Jeg har jo ikke rukket å spise frokost!» «Kjemper venter ikke på havregrøt!» pep Knipe, og alle rotnissene nikket som om det var verdens mest kjente regel. Linnea satt på Betinas skulder, trefiguren sto i hårtoppen som en liten vaktpost, og statuen holdt døren opp for henne så de kunne gå mot skogkanten. «Kom,» sa Linnea. «Skogen kaller igjen.» Da de kom inn i skogen, kjente Betina det med én gang: Lukten var friskere. Fuglene sang høyere. Lyset mellom trærne

glitret mer enn i går. «Skogkjempen har våknet,» sa Linnea. «Hele skogen kjenner det.» Betina så seg rundt. Blomster som hadde vært lukkede i går, sto nå åpne. Trærne som sto stille tidligere, stod litt rettere. «Det er nesten som om alt puster bedre,» sa Betina. Statuen nikket. Da de kom til den lille dalen, så Betina kjempen sitte og vente. Han var enorm, men han så snill ut – som et fjell med øyne. «Der kommer hun,» sa kjempen, og stemmen hans var dyp som torden, men myk som bomull. Betina gikk bort og vinket. «Hei! Hvordan føler du deg?» Kjempen lo så bladene i trærne raslet. «Som et tre etter en lang vinter. Takk, lille vokter.» Betina rødmet. «Jeg heter Betina.» Kjempen bøyd hodet høflig. «Betina Vokter.» «Bare Betina også går bra,» sa hun og lo. Kjempen løftet pekefingeren og vinket dem nærmere. «Jeg vil vise deg noe som Liva skapte,» sa han. «Noe som har ventet like lenge som jeg har sovet.» Betina ble både spent og litt nervøs. «Hva er det?» Kjempen reiste seg sakte. Hvert steg var som en mild liten jordskjelvbølge. Han gikk mot en stor ås, og på baksiden av den... var det noe Betina aldri hadde sett før: En stor, rund steindør dekket av mose og glødende runer. Linnea holdt pusten. «Dette er... vokterens kammer.» Betina frøs. «Vokterens... hva?» Kjempen satte seg på kne og strøk hånden over døren. Runene glødet sterkere. «Dette kammeret ble skapt av Liva,» sa kjempen. «Her ligger alt hun lærte. Og alt hun ville gi videre.» Betina tok et skritt nærmere. «Hvorfor åpnet hun det ikke da hun ble gammel?» Kjempen så på henne med varme øyne. «Kammeret åpner seg bare for én som kan bære magien videre.» Betina kjente hjertet slå helt oppe i halsen. «En vokter?» hvisket hun. «Ja,» sa kjempen. «En vokter som ikke bare kan vekke magi... men også bære den.» Døren glødet. Runene suste. Bladene fra trærne danset rundt Betina. «Hva må jeg gjøre?» spurte hun. Kjempen smilte. «Ikke noe vanskelig. Du må bare være deg selv.» Betina så fra Linnea til trefiguren til statuen og til Knipe som viftet med begge bladarmene. «Jeg... jeg kan prøve.» Hun la hånden på døren. Runene lyste rosa som hjertet hennes. Et øyeblikk var alt stille. Så sa døren: «Vokteren er sann.» Og åpnet seg. Kammeret var ikke mørkt. Det var lyst og vennlig, som en hule laget av varme. Der var: Hyller av bark med små flasker fylt med lys, blomster som aldri visnet, tynne tråder av gull som svedde i luften, en bok laget av tre og mose, en stol som så ut som en stamme som hadde blitt formet av kjærlighet og Betina gikk inn med store øyne. «Dette... dette laget hun?» Linnea nikket. «Alt du ser her, er Livas arbeid. Og nå er det ditt.» Betina strøk over en flaske fylt med rosa lys. «Hva er dette for noe?» Kjempen svarte: «Magi som sover. Bare du kan vekke den.» Plutselig begynte moseboken på bordet å gløde. Den bladde seg opp av seg selv til en tom side. Så... dukket en setning opp, skrevet av lys: «Vokteren Betina – hjertemagiens tid begynner.» Betina

ble stående helt stille. «Den... vet hvem jeg er.» Linnea smilte og tok hånden hennes. «Den kjenner deg. Fordi du er en del av den historien som aldri sluttet.» Betina pustet dypt inn. «Hva skal jeg gjøre nå?» Kjempen bøyde seg ned slik at øynene hans var på høyde med hennes. «Nå, lille vokter... skal du lære Livas hemmeligheter. Ikke alt på en gang. Men litt hver dag.» Betina kjente hjertet gløde. Rosa. Sterkt. Snilt. «Jeg er klar,» sa hun. Linnea, trefiguren og statuen sto tett rundt henne. Rotnissene danset. Kjempen nikket. «Da begynner neste del av reisen.» Betina sto i vokterens kammer. Luften glødet mykt, som om hele rommet pustet sammen med henne. Kjempen satt utenfor og holdt vakt. Rotnissene stod i en spent liten klynge. Linnea, trefiguren og statuen holdt hendene hennes. Boken av mose og tre lyste svakt. «Den venter på deg,» sa Linnea. Betina tok et lite skritt nærmere bordet. Boken åpnet seg videre. Nye ord av lys ble skrevet foran øynene hennes: «Når vokteren er hel, våkner magien i alt.» «Alt?» spurte Betina. «Hva mener den?» Statuen pekte mot flaskene, trådene av gull, blomstene som svevde i luften. Linnea svarte: «Alt dette er magi som har sovet siden Liva forsvant. Det kan våkne igjen... hvis du deler av hjertet ditt.» Betina tok hånden til brystet. Hjertet glødet varmt og vennlig. «Hva må jeg gjøre?» Trefiguren tok frem en liten flaske fra hyllen. Rosa lys danset inni den. «Denne,» sa hun. «Det er voktermagi som venter på å bli gitt videre.» Betina tok flasken. Den var varm. Lettere enn luft. Og den glødet akkurat som hjertet hennes. «Til hvem skal jeg gi den?» Linnea smilte. «Til hagen. Til skogen. Til oss. Og til... bestemor.» Betina ble stille. «Bestemor?» Kjempen bøyde hodet sitt og sa: «Hun var en vokters barnebarn. Magien husker henne. Hun skal kjenne igjen lyset.» Betina kjente en klump av glede i magen. «Jeg vil dele dette. Med alle jeg er glad i.» Betina gikk ut i skogen med flasken i hendene. Det rosa lyset strålte ut mellom fingrene hennes. Knipe hoppet ved siden av henne. «Skal vi få litt lys? Litt lys? Litt lys?» pep han. Betina lo. «Ja. Alle skal få litt.» Hun skrudde av korken. Lyset steg opp som små glitrende bobler. De fløy gjennom trærne, ned i gresset, over mosen, inn i trestammene. Blomster åpnet seg. Barkbarn våknet. Froskelys sang. Små blå flammer hoppet rundt som glade prikker. Det var som en fest for hele skogen. «Det er så fint,» sa Betina med blanke øyne. Linnea nikket. «Det er slik skogen var... før alt sovnet.» Statuen la armen rundt Betina. «Du har brakt det tilbake.» Da Betina kom tilbake til hagen, fulgte lyset henne. Blomstene glødet. Epletreet sang en dyp, varm tone. Vinden danset rundt beina hennes. Bestemor sto på trappen og holdt hånden foran munnen. «Betina... hva er dette? Jeg ser... jeg ser lys! Overalt!» Betina tok bestemors hånd. «Det er magi,» sa hun. «Vår magi.» Bestemor stirret ned på henne. I øynene hennes glimtret det. Som om noe hun hadde glemt i mange år plutselig våknet. «Jeg...

jeg kjenner dette,» sa bestemor med skjelvende stemme. «Mamma... Liva... hun pleide å si at hagen kunne synge.» Betina smilte varmt. «Den synger igjen.» Bestemor satte seg på kne og holdt Betina tett. «Og det er din skyld.» Da det ble kveld, gikk Betina ut i hagen igjen. Kjempen sto i bakgrunnen av skogen og nikket rolig. Rotnissene danset i gresset. Linnea, trefiguren og statuen satte seg ved føttene hennes. Betina visste at én ting gjensto. «Kammeret sa at når jeg deler magien... våkner alt,» sa hun stille. «Betyr det at alt nå er ferdig?» Linnea tok hånden hennes. «Nesten. Bare én ting mangler.» «Hva da?» spurte Betina. «Et løfte. Det siste vokterløftet.» Betina satte seg under epletreet. Det glødde over hodet hennes som en stor, snill lampe. Hun la hånden på stammen. «Jeg lover,» hvisket hun, «å passe på hagen og skogen. Å hjelpe dem som trenger meg. Å lytte. Å være snill. Å være vokteren... så lenge hjertet mitt vil.»

Epletreet glødde rosa som et stort, glad hjerte. Løftet var gitt. Og magien ble hel. Dagen etter følte hagen annerledes enn noen gang før: Lyset var sterkere, fargene var mykere, blomstene danset selv når det var vindstille, fuglene sang nye melodier, skogen pustet høyt, glad og trygg og Betina satt ved dammen. Linnea ved siden av henne. Trefiguren i fanget. Statuen hvilte hånden på Betinas rygg. Rotnissene tumlet rundt som små, lykkelige kongler. Kjempen sto som et stort fjell i det fjerne, og når han vinket, vinket hele skogen med. Betina så ned i vannet. Der så hun seg selv. Ikke bare som Betina. Men som noe mer. Som en vokter. Båndet fra Liva lå i håret hennes. Det glødde svakt. Som om Liva selv smilte gjennom tidene. «Hva skjer nå?» spurte hun. Linnea tok hånden hennes. «Nå... lever magien. Og du lever med den.» Trefiguren nikket. Statuen sa med myk stemme: «Og vi vil være med deg. Alltid.» Betina lente seg mot dem alle. «Det er ikke slutten, er det?» Linnea ristet på hodet. «Nei. Det er bare slutten på den første historien.» Betina så rundt seg: På hagen. På skogen. På vennene sine. På alt hun hadde vekket. Hun smilte. «Jeg gleder meg til den neste.» Den natten, da klokken slo tolv, skjedde ingenting farlig. Ingenting stort. Ingenting bråkete. Bare dette: Linnea la seg ved siden av Betina. Trefiguren og statuen gjorde det samme. Rotnissene krøp inn i lommer og i putens kant. Kjempen la seg til ro i skogen og pustet tungt og varmt. Og hagen hvisket: «Vokteren er hjemme.» Betina sov med et smil. Og magien sov sammen med henne.